

Striviți de taxele lui Văcăroiu,

DIFUZORII DE ZIARE PROTESTEAZĂ !

□ Intenția guvernului de a sugruma presa stârnește un val de indignare

pag. 5

Nr. 47 ● 22 – 28 noiembrie 1994 ● 24 pagini - 250 lei - 3.70 DM ●

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.Președinte - director general
GEORGE ARIONRedactor șef
EUGEN CHIROVICI

Domnul CORNELIU COPOSU s-a întors acasă



După ce l-am urat bun venit și multă sănătate și i-am oferit un buchet de flori din partea redacției FLACĂRA, l-am rugat pe dl Corneliu Coposu să ne răspundă la următoarea întrebare:

- Dle președinte, noi am titrat un articol, care se referea la „întâmplările” din CDR petrecute în lipsa dv., cu titlul „Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă”. Ce le veți face „șoarecilor”?

- A, nu, eu cred că e o „concluzie” eronată, n-a fost vorba de nici o pisică, nici de șoarecii. Au fost anumite divergențe, anumite neînțelegeri care se vor soluționa în mod amabil. Controversele și discuțiile sunt absolut normale și explicabile între niște formațiuni care și-au păstrat, fiecare, identitatea politică, tactica și strategia proprie. Și-n familie se ceartă bărbatul cu nevasta, darămite când e vorba de atâția!

O televiziune
pentru toată lumea:
KAPPA

(27 de programe TV satelit)

■ Dialogați cu ea
prin revista noastră.
Scrieți-ne!

„Tuns, ras și frezat”,
dar același
pe care-l știți,
ION CRISTOIU
se destăinuie



pag. 12-13

**Văcăroiu
pe
capră**

pag. 5



*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

Blue Ridge International

**REȚELE DE CALCULATOARE
COMUNICAȚII DE DATE ȘI VOCE
- LIVRABILE DIN STOC -**

CALCULATOARE PC-AT ATRONIC

ATC 386SX-40 MHz	ATC 486DX-33 MHz
ATC 386DX-40 MHz	ATC 486DX2-66 MHz
ATC 486DLC-40MHz	ATC PENTIUM-60/66 MHz
ATC 486SLC2-66MHz	ATC PENTIUM-90/100 MHz

**PCI bus
VL bus**

NOTEBOOKS CTX

486DX2 - 66MHz 486DX4 - 75MHz 486DX4 - 100MHz
Display color TFT sau D-STN, HDD 250-540 Mb detasabil, 4 - 32 Mb, FDD 3.5"
SVGA VESA 1Mb, Trackball, 2 sloturi PCMCIA, 16bit sound, DOC station (optional)

Imprimante matriciale OKI

9 pini - 360 cps / 433 cps
24 pini - 270 cps

Imprimante HEWLETT PACKARD

Laser - toata gama HP IV
Deskjet - color - HP 550C
- monocrom - HP 520

Monitoare CTX

14", 15", 17" Noninterlaced, MPRI-2
Green

Modemuri/Fax GVC interne si externe

2400/9600 bps
14440 bps, 28800 bps

**Software de retea NOVELL
Instalatii satelit CHAPARRAL
Echipamente radio comunicatii ALINCO**

Aparatura de laborator BECKMAN

Str. Mihai Eminescu Nr.115 Tel. 210.19.69, 210.19.98, 210.18.34 Fax. 211.73.68



BECKMAN

ALINCO



**HEWLETT
PACKARD**

CHAPARRAL

AMERICAN POWER CONVERSION

**PUBLICATIILE
Flacăra**



Societate comercială înregistrată
la Oficiul Registrului Comerțului
București sub nr. J. 40/5882/1991
din 04.07.1991

Consiliul de Administrație

Președinte - Director general:

GEORGE ARION

Membru: Ion D. Goia, Alexandru Păărin,

Mihai Săndoiu, Liviu Timbus

Director economic: ANTON PORUMB

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SĂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Șef cabinet: CĂTALINA ȘTEFĂNESCU (617.47.63;

2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presii Libere

nr. 1, cod 71341

Telefoane: 617.60.10, 617.60.20, cu interioarele de

mai jos

Fax: 312.82.89

Cont. tel. - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1,

București

Cont. valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1,

București

Flacăra

Redactor-șef: EUGEN CHIROVICI

Consilier: LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:

ADRIANA CHIROVICI

Telefon: 2559

■ POLITICĂ (2560) - Răzvan Dumitrescu, Marian

Ghițanu, Ștefan Nicolae, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia

■ SOCIAL (2128) - Alexandru Arion, Gheorghe

Sarbu, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Toma

Roman jr., Constantin Severin, Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Porțoiu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERII (2528) - Elena Ghera, Florin

Ionță, Petre Cojocariu

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Petru Novac

Dolăncă, Ion Ceasaru, Pașcu Balaci

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Alexandru

Graur (Italia), Emanuel Tănăsă (SUA), Mihai Rusu

(Germania)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Cora

Giocanu, Crina Gorgoi, Adrian Petrescu

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu,

Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu

REBUS

REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu,

Simona Pășărin, Simona Smizianu

Telefoane: 2036 (director), 1457 (redacție)

PUBLICAȚIE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600:

618.15.32): Călin Mărușanu, Irina Braviceanu,

Dan Ciuciușu, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu,

Marius Onofra, Florin Petru, Dana Toader

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Crisna

Topolea, Maria Galin, Mirela Fotea, Nela Glodan,

Eugen Majotă, Cezar Munteanu

DIFUZARE (617.59.69): Gabriel Bumb, George

Constantinescu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,

Valerica Leon, Vasile Mesaroș, Marius Procopie

Nicolae Șerban, Mihai Săndoiu

PERSONAL (2560): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2143): Avidă Balica,

Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Irina Manuela

Pătrășescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2634): Dan Mircea Popa, Marian

Băicoianu, Liliana Crețu, Mariana Săndulescu,

Maria Șerban

Cititori din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A. telefon

917.48.91, fax 312.82.89 - Piața Presii Libere nr.

1, sector 1, cod 71341 - București, România



**TIPARUL
TIPOREX S.R.L.**

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Închiderea ediției: sâmbătă ora 10

Viața sub un președinte de regat



George Arion

Revanșa

Nu demult am participat, în județul Vaslui, la câteva întâlniri prilejuate de lansarea monografiei *O veche așezare de răzeși - Vinderel* - pe care tatăl meu, profesorul Gheorghe Arion a conceput-o ca pe un omagiu adus locului unde a văzut lumina zilei în urmă cu 81 de ani. Evident, nu despre meritele acestei lucrări în să glosez. E rostul specialiștilor să se pronunțe în legătură cu valoarea ei. Dar nu pot să trec cu vederea ceea ce a reușit să realizeze tatăl meu în zilele când s-a aflat pe tărâmul copilăriei lui. În jurul său s-au adunat și au rostit cuvinte impresionate, pline de respect și reprezentanți ai puterii și cei aflați de cealaltă parte a baricadei. Însuși prefectul județului, domnul Nicolae Pascu, a onorat cu prezența sa aceste manifestări, dovedindu-se prin verbul inspirat un demn fiu al aceluiași locuri. Inimosul consilier Ion Mancaș a contribuit la organizarea impecabilă. Domnul Dan Ravena a relevat cu multă erudiție semnificațiile unei astfel de apariții editoriale. Și alți oameni cu funcții de răspundere - printre care primarul din Vinderel, dl Constantin Graur, elevi de-al tatălui meu, rude, consăteni au rostit vorbe emoționante. Numai evocarea dlui Ion Chirică poate deveni subiect de roman. Domnia sa ne-a lăsat cum profesorul Gheorghe Arion, în anul '50, când era director al Liceului pedagogic din Bârlad, i-a modificat destinul. Ce se întâmplase? Familia domnului Chirică

fusesse trecută în categoria chiaburilor; nu mai avea dreptul la bursă, internat și masă. Dar Ion Chirică era un elev eminent. De aceea, tatăl meu, fără să se consulte cu nimeni, nu l-a dat afară din liceu, cum ar fi procedat politrucii vremii. L-a lăsat mai departe în internat și l-a ținut „în porțile” până când a terminat școala. Așa a ajuns dl Chirică, la rândul său, profesor. Ascultându-l relatarea, asistența a avut lacrimi în ochi. La fel s-a întâmplat și cu ocazia spectacolului pe care copiii din Vișoara l-au închinat tatălui meu. Și tatăl avea lacrimi în ochi. Dar erau lacrimi de fericire. În jurul lui se aflau oameni care îl sărbătoreau pe el, urgisit în regimul trecut, care învățase nu numai carte sute și sute de copii, dar și îndrumase în viață prin exemplul său luminos. În jurul lui se aflau membrii familiei sale din care s-au lăsat, din generație în generație, plugari, oșteni, lucrători în fabrici, intelectuali pe care Vadim îi împoacă săptămânal cu lături, invidios fiindcă el este urmașul nimănui, despre care nu poate scrie, în vreme ce urmașii mândrilor răzeși din Vinderelii lui Ștefan cel Mare au o istorie și au și reprezentanți prețioși care s-o consemneze. Ce revanșă și-ar mai putea dori profesorul Gheorghe Arion, la toate loviturile pe care i le-a rezervat soarta, decât dragostea de care s-a văzut înconjurat la revenirea pe meleagurile natale?

Dumitru Costin

„Parlamentul României continuă să doarmă în bocanci!”

□ Liderul BNS îl atacă foarte dur pe dl Victor Ciorbea, dar e blând cu Miron Mitrea. E clar, da?

— Domnule președinte, circula tot mai mult afirmația că BNS ar fi trecut de partea Puterii și că Dumitru Costin o ia pe urmele lui Miron Mitrea!

— Și condițiile în care locuim acum (2 camere n.h.) dovedesc încă o dată că ne-am dat de partea Puterii, nu-i așa? Și faptul că o sumedenie din vicepreședinții noștri sau președinții de federații sunt în diverse ministere, departamente, nu-i așa? Domnilor, să fim serioși! Contul nostru stă la dispoziția verificării oricui și poate confirma, încă o dată, dacă mai era nevoie, că suntem printre puținele organizații sindicale din România, dacă nu chiar singura, care trăiește efectiv din cotizațiile membrilor săi de sindicat, ceea ce, după mine, este un lucru extrem de relevant. E falsă această impresie care s-a creat.

Este adevărat, în schimb, că în momentul în care am crescut în dimensiune și am reușit să strângem în cadrul aceleiași confederații multe din sectoarele-cheie ale economiei naționale, punctele așa-zis sensibile, am devenit un adversar serios al Puterii. Tocmai de aceea a început acea campanie de denigrare a BNS și de atac concertat îndreptat împotriva ei, ca organizație. Dacă despre CNSLR-FRĂȚIA se poate spune - da, au fost băgați

pe mâinile până la cot în patrimoniul sindical și au făcut tot felul de afaceri, da, acolo a fost o relație matioasă, n-a fost nimic care să țină de mișcarea sindicală, da, s-au vândut, au trecut în barca Puterii ș.a.m.d., în momentul în care rămăsesem, prin organizarea pe care le avem în componență, cea mai periculoasă confederație sindicală, s-a declanșat acest atac treac.

CNSLR-FRĂȚIA este o republică prezidențială

— Este un atac firesc atâtea timp cât vine din partea Puterii, dar acuzațiile vin și din partea unor oameni care, până la proba contrarie, nu pot fi suspectați că ar fi trecut de partea Puterii. Mă refer la fostul dv. coleg de conducere a BNS, dl Florin Diaconescu!

— În privința funcționării BNS, există o deosebire fundamentală între noi și alte confederații. Încercând să fac o paralelă între viața sindicală și viața politică, în timp ce BNS este o republică parlamentară, CNSLR-FRĂȚIA, spre exemplu, este o republică prezidențială, iar CARTEL ALFA, o republică semiprezidențială. La noi dictează votul majorității.

În ceea ce privește așa-zisele bălbăieli legate de semnarea declarației de parteneriat cu CDR, nu s-au adus nici un fel de acuze că a fost semnat un document cu CDR. Liniștia asta, doar, o începuserăm noi, în septembrie 1992! În schimb, s-au adus acuze că am acceptat, ca Birou Executiv, semnarea acestui document alături de Victor Ciorbea. Mai mult, din dorința de a nu lăsa prea

mult în mișcarea sindicală în integralitatea ei, am acceptat și acest așa-zis sacrificiu din partea confederației noastre, de a lăsa o șansă lui Ciorbea. Tocmai asta e, l-am dat această șansă și, mai mult, Victor Ciorbea și-a permis, după constituirea noului său confederații, să facă pe Fedora Maria și să-și facă deoparte tot trecutul!

În privința relației cu CDR, lucrurile stau cu totul și cu totul altfel. În primul rând ceea ce mult discutați ratare a întâlnirii pe care dl Florin Diaconescu trebuia să o organizeze, am discutat și cu partenerul nostru politic, președintele CDR, am discutat și cu cei la care trebuia să aibă loc această întâlnire, deci și unii și alții au recunoscut că întâlnirea a fost prost organizată. În ceea ce ne-a privit, ne-am sancționat omul pentru modul în care s-a achitat de această îndatorire. Același lucru trebuia să se întâmple și în cadrul CDR, dar, mă rog, au făcut cum au crezut de cuvință.

— După acea ratare, de ce nu v-ați întâlnit, totuși, până la urmă?

— După ea, am avut o întâlnire cu dl Emil Constantinescu și am constatat că sunt și dâneli, la rândul lor, în plin proces de organizare și că în momentul de față doresc să-și constituie comisiile de lucru la nivelul CDR. După aceea, echipele noastre se vor întâlni.

— Îl acuzați pe dl Ciorbea că se mișcă după cum bate vântul, dar atunci cum explicați primirea în cadrul BNS a dlui Cătălin Croitoru, liderul FSIPR, despre care se afirmă că este „un binecunoscut obediabil al guvernanților”?

— Noi nu aliniem indivizi, noi aliniem organizații. Alinând această federație

sindicală, aveam șansa, pe de o parte, să avem în cadrul confederației, laolaltă poate, majoritatea membrilor de sindicat din acest domeniu de activitate extrem de sensibil și important pentru națiune - învățământul - iar pe de altă parte, să creștem premisele pentru atragerea celor care încă mai erau pe dinăfară, și mă refer la federația al cărei lider a fost dl Victor Ciorbea. Deci, se putea, cu tact, înțelegere și răbdare, să se pună lucrurile la punct și să terminăm odată pentru totdeauna cu sciziunea sindicală în cadrul acestui domeniu de activitate. În privința acuzațiilor aduse dlui Croitoru, până în momentul de față nimeni nu a putut să dovedească, în afara unor declarații apărute prin presă. Nu există nimic palpabil.

Puterea e nesimțită la pătrat!

— Într-un interviu apărut în 15 decembrie 1993 ne declarați: „Să spunem că actuala Putere este nesimțită ar fi doar o jumătate a unei aprecieri corecte! Ea este, în egală măsură, și inconștientă!” Cum caracterizați acum guvernul, Puterea?

— Fiecare la pătrat afirmă pe care am făcut-o atunci! E perfect valabilă afirmația de atunci. Eram plin de elan și de optimism

în momentul respectiv, credeam că se pot face foarte multe lucruri bune, împreună cu colegii din mișcarea sindicală. Dar noi ne-am retras soldați de pe câmpul de bătălie, în februarie, și mulți ne-au acuzat de trădare sindicală. Îmi pare rău, cei care au greșit au fost colegii noștri care, după cum bine se știe, au făcut o mișcare care putea să schimbe, într-o oarecare măsură, destinele și direcția României. Dacă ar fi de adăugat ceva în plus la acea declarație este faptul că, mai mult ca niciodată, se poate constata o inarjie a vieții politice din România. Parlamentul României, primul care ar fi trebuit să sară de doi metri în sus la toate realitățile și la toate durerile zilelor pe care le trăim, PARLAMENTUL ROMÂNIEI CONTINUĂ SĂ DOARMĂ ÎN BOCANCI! E groaznic ce se întâmplă în momentul de față, dar asta este realitatea! În momentul în care am încercat să spargem acest bloc, tocmai prin semnarea celui document cu CDR, care avea rolul de a readuce oamenii politici cu picioarele pe pământ - „Fraților, asta e situația, v-ați dus acolo și v-ați izolat de realitate, realitățile sunt cu totul și cu totul altele!” - în momentul acela s-a făcut un tâmbău teribil! Imediat, am fost catalogați ca fiind la remorca unei formațiuni politice sau a altor! În momentul de față, în România nu se mai poate face o înțelegere, un pact, nu se mai pot așeza doi parteneri la masă fără să nu te gândești din prima clipă că unul l-a cumpărat pe celălalt sau că unul e mai tâmpit decât celălalt și deja n-are nevoie să-l mai cumpere, și l-a înrolat imediat! Situația este critică, pentru că politicienii nu sesizează dificultățile! E o stare de imobilism politic chiar și în rândul parlamentarilor CDR!

Și totuși Victor Ciorbea îi stă în gât lui Dumitru Costin

— Ce relații aveți cu CSDR și cu dl Ciorbea?

— Pe Ciorbea nu l-am mai văzut de aproape două luni. Nu mai știu ce face Ciorbea, nu mă mai interesează ce face Ciorbea. Dacă m-a interesat la un moment dat, a fost din dorința de a ajuta mișcarea sindicală din România să depășească acel moment de criză generat de trecerea în viața politică și în barca Puterii a lui Miron Mitrea. Cel puțin Mitrea a spus lucrurilor pe nume, în schimb Ciorbea, care a făcut un balet îngrozitor toată vara asta, după ce și-a creat confederația, s-a văzut în postura lui St. Gheorghe cu sulita în mână arătând balaurul!

— Dar este de partea Opoziției?

— Ciorbea n-a fost, nu este și nu va fi niciodată de partea Opoziției!

— Totuși, vă este parteneri?

— Acel document este semnat între un partener politic și doi parteneri din viața sindicală. Între noi, ca organizații sindicale, nu există mari tandrețuri, nu există dragoste nespusă! Nu l-am atacat până în momentul în care n-au apărut declarațiile scandaluoase ale lui Ciorbea, care au stârnit mâniile colegilor mei. Ca să nu mai spun că pe noi ne interesează relația cu partenerul politic. Noi am vrut de la început să semnăm doar noi acest document, dar a fost dorința partenerului politic să semneze alături și de o necunoscută.

— Când credeți că se va termina criza mișcării sindicale?

— Criza mișcării sindicale se va termina o dată cu criza politică.



Fotografie de FLORIN IONITA

MARIAN GHÎTEANU ■

Rația de libertate

Presă la zid? Nu! Presă pe ziduri!

Pe vremea lui Ceaușescu, cincinalele se încheiau în patru ani și jumătate. Ce vremuri, domnule, ce vremuri! Pe-atunci, un Vadim era un biet trepăduș, nu un ditamai trepădoi, pe-atunci Porcul era ceva interzis, nu se lăfăia ca acum în galantarele Patriei, pe vremea aceea ministrul de interne era chiar un dobitoc, nu un biet ispravnic pus să sperie, cu o căutătură fioroasă, părliții de ziaristi; pe vremea aceea până și primul ministru era mai Titi și mai Durul, iar Șăfu' - ce să mai vorbim, n-avea ei treabă cu litera tipărită...

Mai e o lună și se-mplinește „sorocul” planificat al revoluției. Cum bine se știe, presa îi stă președintelui Iliescu în gât. Da' nu prea îi dă mâna să-i dea peste bot. Ba dimpotrivă, chebeleul de cuvânt al Președinției (cu tact de ambasador și aură de victimă a mărlăniilor lui Vadim) se dă de ceasul morții să păstorească tangouri civilizate, pe versuri de Cotroceni, în care „dî lî” Iliescu fandează pe rupte: Hrebenciuc? Aiurea! I-am întrebat și nuuuu... Volski? Da' de unde!, e „particolar”! Regele? Aoleu, păi dictator mai fascist ca „ăsta” unde s-a mai pomenit? Și câte și câte și mai câte...

Socotind președintele Iliescu momentul acesta

drept clipa când s-a umplut paharul și când nu mai răbdă să „vază” zilnic pagina întâi a ziarelor cum tipă de atâtea abuzuri, corupție, impostură și mizerie, a hotărât că gata! Să fie pusă botnița! Nu botnița lui Tărăcilă, că nu ține! Botnița lui Văcăroiu! Ea are un dublu avantaj: unu - taxele impuse difuzorilor de ziare sau importatorilor de hârtie ucid orice șansă ca presa să ajungă la oameni; doi - producția de hârtie (la Letea Bacău), monopol de stat, înțepenește! Că de ce și până când și cum să facem s-o urnim - astea-s vorbe și trece timpul pe câmpii și pe ogoare...

Un singur lucru n-a învățat președintele Iliescu, la împlinirea a cinci ani de la revoluție: că această libertate câștigată cu sânge - presa - nu e a lui, ci a Noastră. Noi, ziaristi, Noi, oamenii, Noi, poporul, spunem ce vedem și ce gândim. Ne doare-n cot că îi place sau nu-i place! Ne doare-n cot că e el sau Maica Precista la putere! Ne doare-n cot că e partidul X sau partidul Y la putere! Noi spunem ce vedem și ce gândim! Scriem, dăm la cules, punem în pagină și tipărim pe hârtie. Și când nu va mai fi hârtie, ceea ce vedem și gândim va fi scris pe ziduri! Da?

EUGEN CHIROVICI ■

Privatizarea „lu' pește”

Proiectul Văcăroiu-Coșea se plimbă prin Senat, ca melcul...

□ Și nici nu cade, pentru că Opoziția chiulește de la vot într-o proporție însemnată

Flacăra a informat pe larg despre ceea ce guvernul numește Proiectul legii privind accelerarea procesului de privatizare. De aceea, nu credem că este util să reluăm șirul considerațiilor pe această temă. Vom spune doar că inițiativa executivului se dezbate în Senat de aproape trei săptămâni. Din cele 21 de articole, această Cameră a Parlamentului reușise să voteze abia 5.

După ritmul în care proiectul cu pricina este discutat, nu sunt semne că dezbaterile acestuia se va finaliza mai repede de o lună. După Senat, urmează discuțiile din Camera Deputaților. Dacă inițiativa guvernului pleacă de aici cu un alt text decât cel de la Senat, atunci va interveni o comisie de mediere. Și este de presupus că așa se va întâmpla. Întrucât până acum Camera Deputaților a modificat substanțial cam tot ce a venit de la Senat. Dacă socotim că dezbaterile din Cameră vor dura și ele cel puțin o lună, iar medierea o săptămână, rezultă că

proiectul nu va putea fi definitivat mai repede de două luni și jumătate. Chiar, trei luni, dacă Raportul Comisiei de mediere nu va fi însoțit de Senat, respectiv de Cameră.

Între timp va sosi vacanța prilejuită de sărbătorile de iarnă. Deci, altă întârziere, și, uite așa, cu noua lege preconizată de guvern, riscăm să ne apuce primăvara. Se accelerează astfel privatizarea? Nu era „mai” normal ca în acest prețios interval de timp executivul să impulsioneze aplicarea legii deja existente? Nu mai vorbim că din momentul în care inițiativa

echipei Văcăroiu devine aplicabilă și până în momentul în care cetățenii vor primi vestitele cupoane s-ar mai putea scurge alte câteva luni!

Iată, deci, care este scopul acestui proiect. Noi semnalăm doar că articolul 3, articol-cheie al întregii construcții guvernamentale, a trecut fără probleme prin Senat. Altfel arăta acum legea dacă Opoziția și-ar fi impus punctul de vedere. N-a reușit, nu atât datorită faptului că este din punct de vedere numeric inferioară, cât mai ales datorită absențelor înregistrate în rândurile acesteia. Cum votul

a fost nominal, prezentăm cititorilor câțiva senatori din CDR și PD (FSN) care nu s-au aflat în sală: Constantin Ticu Dumitrescu (PNTCD); Eugen Dîjmărescu (PD); Mircea Boulescu (PD); Alexandru Paleologu (PAC); Adrian Popescu Necșești (PNL-CD); Andrei Potcovă (PL '93); Vasile Radu (PNTCD); Serban Săndulescu (PNTCD); Costel Gheorghiu (PD); Buchwald Peter (UDMR); Voicu Glodean (PNTCD); Vladislav Tiberiu (PNTCD). Și lista ar putea continua. Din păcate.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Sus lozinca, jos lozinca!

PL '93 a respins intrarea PNL în Convenția Democratică

□ Jocul pe sârmă al lui Dinu Patriciu tulbură și mai tare apele

Ultima ședință a Comitetului Executiv al CDR a demonstrat izolarea în care se află PL '93. Nicolae Manolescu a propus intrarea PNL în Convenție prin Alianța Civic-Liberală. Au fost 8 voturi pentru și unul împotriva. Votul împotriva a aparținut PL '93, care a spus că va fi „pentru” numai dacă PNL va fuziona cu un partid liberal din Convenție.

În mod evident, PL '93 încearcă prin această mișcare politică să câștige timp. PNL nu poate fuziona cu PNL-CD sau cu PAC nici dacă vrea. O fuziune nu poate fi hotărâtă decât de un Congres! Or, un Congres nu se organizează de azi pe mâine. Cere timp. Pe asta și mizează liderii PL '93. Scrierea Alianței Civic-Liberale, în care se făcea un apel pentru unificarea mișcării liberale, a pus partidul lui Dinu Patriciu și Horia Rusu într-o grea dilemă. Pentru a leși din impas, PL '93 a aplicat metoda „hai să ne batem în strategii”.

Care liberal e „cel mai tare din parcare”?

Criza fără precedent provocată de

guvernarea iresponsabilă a actualei coaliții guvernamentale - își începe patetic răspunsul Comitetul Director al PL '93 - are ca efect degradarea continuă a nivelului de viață, duce la sărăcire, mizerie și suferință pentru majoritatea cetățenilor țării. După ce se mai vaită încă un paragraf, PL '93 reușește să găsească și „singura” soluție: „coagularea unei forțe politice de dreapta... care ar fi capabilă să creeze premisa pentru eliminarea (...) crearea (...) punerea în practică (...)” etc. În pagina a doua a Declarației, PL '93 își aduce aminte că, de fapt, chestiunea era alta. Și întâlnim următorul paragraf, care atinge maximum de perversitate: „Strângerea liberalilor într-un singur partid se poate realiza doar prin fuzionarea cu partidele liberale din Convenție, PL '93 și PNL-CD, a grupărilor liberale extraparlamentare din PNL, în a căror reconciliere sperăm (...)”. În ceea ce privește PAC, dacă acest partid își va preciza identitatea liberală și își va modifica punctul de vedere actual de a se împotrivi oricărei fuziuni, considerăm binevenită

prezența sa în acest proces”.

Deci, PL '93 consideră cu mărinimie binevenită prezența PAC în procesul unificării liberale (PAC, de fapt, e inițiator) și speră de la înălțimea poziției sale că grupările din PNL vor ajunge la reconciliere. Sublim! În acest mod, PL '93 încearcă să minimizeze importanța momentului și să dea impresia că e, în continuare, „cel mai tare din parcare”. Ceea ce nu-i deloc adevărat.

Variante, variante...

De fapt, pionul principal e PNL-CD. De acțiunile acestui micuț partid depind foarte multe. Iar PNL-CD va face ce va spune dl Corneliu Coposu. Nicolae Cerveni nu va trece în vecii vecilor peste cavântul liderului PNTCD. E greu de prevăzut ce hotărâre va lua dl Corneliu Coposu, mai ales dacă ținem cont și de faptul că nu-i agreează nici pe Dinu Patriciu, și nici pe Nicolae Manolescu. Va fi sacrificat PAC sau PL '93?

■ **Varianta 1:** PNL-CD semnează protocolul cu Alianța Civic-Liberală. În acest caz, este clar că s-a hotărât primirea, într-un fel

sau altul, a PNL în CDR. Și asta înseamnă slăbiciune pentru PL '93.

■ **Varianta 2:** PNL-CD nu semnează protocolul cu Alianța Civic-Liberală. Primirea PNL în Convenție se tergiversează. PAC iese din Convenție. PNL-CD dă mâna cu PL '93. Sau n-o face. Oricum, raportul de forțe este de data asta egal.

■ **Varianta 3:** (piei, dracul - n.n.): Dinu Patriciu și Nicolae Manolescu hotărăsc să se unească împotriva dlui Corneliu Coposu, les din CDR. O astfel de alianță nu ar fi însă de durată (mai devreme sau mai târziu în relația Dinu Patriciu-Viorel Cataramă-Nicolae Manolescu vor apărea disfuncționalități). În felul acesta, și cu puțin ajutor „de sus”, Convenția se sparge. Fiecare apucă pe un drum propriu.

Cam așa stau lucrurile în acest moment. Ce se va întâmpla, vom trăi și vom vedea. Oricum, pentru Opoziție, votul negativ al PL '93 nu a fost un moment fericit.

ROXANA STANCU ■

Biruri ucigașe

Taxele aberante urmăresc lichidarea difuzării ziarelor

CĂTRE

Președinție,
Guvern,
Ministerul de Finanțe,
Parlament,
Cotidianele centrale și locale,
Studiourile de radio și TV centrale și locale,
Consiliile județene și locale,

Ga urmare a publicării în Monitorul Oficial al României, societățile comerciale care au ca obiect de activitate difuzarea de presă și carte au luat act cu consternare de implicațiile aplicării Legii nr. 27 din 17 mai 1994 (Monitorul Oficial nr. 127, partea I/24 mai 1994), cu privire la impozitele și taxele locale, și a H.G. nr. 506 din 5 august 1994 (Monitorul Oficial nr. 254/09.08.1994) cu privire la normele privind metodologia de calcul.

Intrucât societățile noastre dispun de puternice rețele locale de difuzare (zeci de chioscuri și tonete stradale așezate pe domeniul public), încadrarea la obligațiile de plată cu anticipație prevăzute de articolul 30, alineatul a, din Legea 27 (800-1200 lei mp / zi) și de articolele 4 și 6, cap. V, din H.G. nr. 506, ne aduce în situația de a înceta imediat activitatea.

Aceasta ar însemna că, la o suprafață comercială medie de 6 mp de fiecare chiosc, pentru un total de 70 centre de difuzare amplasate în toate localitățile importante ale județului (orașe și comune), am avea de plătit primăriilor cu care avem încheiate contracte suma incredibilă de 12.600.000 lei lunar (calculul s-a făcut pentru valoarea medie de 1.000 lei/mp/zi).

De ce susținem că această prevedere legală este greșită?

Deoarece difuzarea de presă și carte se desfășoară ca activitate prestatoare de servicii, neavând permisiunea să schimbăm prețul publicațiilor și tipăriturilor. În majoritatea contractelor cu editorii sunt prevăzute valori medii ale rabatului comercial de 26% din care se scade valoarea medie a returului de circa 8% vara și 10% iarna. Rezultă o valoare reală a rabatului de maximum 20%.

Din ce să plătim aceste taxe? Din ce să mai realizăm profit? Din ce să constituim fondul de dezvoltare?

Se poate constata cu ușurință că, prin aplicarea prevederilor Legii nr. 27, societățile de difuzare sunt aduse în situația falimentului, fiind nevoite să disponibilizeze în medie 150 de angajați. Considerăm că alinierea tuturor activităților comerciale la prevederile art. 30, alin. a, este o scăpare a legiuitorului, care se poate remedia în regim de urgență. Solicităm scutirea de impozite sau o impozitare preferențială pentru a putea continua activitatea de difuzare a presei, vitală pentru un stat democratic, în care toți cetățenii trebuie să aibă zilnic acces la informație.

În caz de nerezolvare favorabilă a demersului nostru, după un termen de 30 de zile vom declanșa acțiuni de protest și ne vom adresa organismelor internaționale abilitate.

NOTĂ: Corespondența pentru acest protest se desfășoară prin dl ing. Secăreanu Claudiu, managerul S.C. „CALLIOPE” S.R.L., cu sediul în Ploiești, str. Candiano Popescu, nr. 36, telefon 044/126790, fax 044/113256.

Primim la redacție

Vă facem cunoscut că pentru relațiile PAC cu mass-media și cu presa scrisă a fost împuternicit dl Ștefan Radoi. Vă rugăm să nu luați în considerare intervențiile altor persoane care vorbesc în numele conducerii PAC.

Președinte,
NICOLAE MANOLESCU

Nota redacției:

Se negroașă gluma în PAC, sau ni se pare nouă? E trist, distinsle dle profesor Manolescu, să constatăm că aveți nevoie de asemenea precizări.

O lucrare de referință a Armatei

În contextul evocărilor ce au avut loc în țară cu prilejul Zilei Armatei României, Secția patrimoniu și tradiții militare, a Direcției de Cultură a Armatei, a editat lucrarea în memoriam.

Apărută în seria Patrimoniu istoric-militar românesc, și fiind prima încercare de acest fel din România, lucrarea este o sinteză elaborată pe parcursul multor ani. Ea face parte dintr-un mai larg program de acțiuni vizând schimbarea de informații documentare privind situația cimitirelor militare și operelor comemorative de război, de interes comun pentru semnatarii Convențiilor internaționale privind protecția victimelor conflictelor armate.

Lucrarea dorește să înlesnească legătura între toți cei interesați să protejeze și să cinstească memoria Eroilor României.



Presa strânsă de gât

Guvernul a luat măsuri pentru... sicriu

□ Dricul așteaptă, cu Văcăroiu pe capră

Nu credem că există țară civilizată pe această planetă în care ziarele să fie în pericol să nu mai apară pe motiv că singurul producător de hârtie - Letea Bacău - nu mai este în măsură să producă. Cu atât mai incalificabil este răspunsul guvernului, sosit ca urmare a interpelărilor făcute de reprezentanții mass-media; sună cam așa: nu putem interveni, deoarece potrivit legii fiecare societate comercială are independență totală în a lua decizii. Adică, executivul nu poate interveni acolo unde de fapt este patron (căci nu ne amintim ca Letea Bacău să fi fost privatizată!)

Coincidență sau nu, fenomenul „criza hârtiei de ziar” se petrece exact atunci când mai toate ziarele semnalau grave acte de corupție și critice aspre guvernului. Fie-ne, deci, permis să nu credem în astfel de coincidențe. Cum nu credem nici în faptul că măsurile promovate de dl Văcăroiu și ai săi, care aduc grave atingeri mass-media, reprezintă simple coincidențe. Să recapitulăm, deci.

■ Deranjați de asprele critici la care au fost supuși, guvernanții au retras mai întâi acreditarea unor ziare, la guvern, la președinție. A unor ziare, nu a unor ziariști.

■ Una din primele măsuri promovate de dl Văcăroiu, imediat după ce a fost uns prim-ministru, a fost reintroducerea taxelor vamale la importul de hârtie de ziar. Când guvernul executivului dl Stolojan, aceste taxe nu se plăteau. Așa se face că acum importul de hârtie este practic prohibitiv.

■ Războiul actual al Puterii cu ziariștii a continuat. S-a încercat promovarea unei odioase Legi a presei. Inițiator: Gheorghe Dumitrașcu, binecunoscut pentru leșurile sale aberante.

■ S-a mai încercat introducerea unor pasaje speciale în Codul Penal, care să prevadă înăsprirea unor pedepse în cazul în care acestea ar fi săvârșite de către jurnaliști. A reacționat prompt Consiliul Europei, dar ceva tot s-a modificat în Codul Penal. S-au majorat pedepsele pentru calomnie și ultraj. Discuțiile purtate cu acest prilej în Camera Deputaților s-au referit însă aproape exclusiv la ziariști. De unde se vede clar pe cine lubește actuala Putere.

■ A fost promovat un text de lege care preconizează aspre pedepse pentru defăimarea țării. N-ar fi exclus ca în momentul în care un ziarist va spune că în România cetățenii trăiesc rău, pasajul cu pricina să fie abuziv interpretat (este specialitatea actualii Puteri) și jurnalistul cu pricina să înfunde pușcări. Adică acel loc pe la care un Verdeț, de pildă, nici până acum n-a trecut. Acel loc unde niciun membru al fostului CPEX nu se mai află!

■ Și dacă ziarele au fost „rezolvate” prin lipsa de hârtie, posturile de radio și TV particulare sunt „rezolvate” de un pasaj din Legea taxelor și impozitelor locale. Pasaj care

prevede obligativitatea de a plăti o taxă de către cei ce fac reclamă. Cota se cifrează la 10% din valoarea contractului. Un post de radio însă difuzează reclamă, nu o face! Cei ce umblă după acest tribut au fost instruiți să nu facă diferența, de altfel evidentă. Sigur, poți face contestație dar asta nu înseamnă că vei avea și câștig de cauză, iar până atunci ești obligat să plătești. Mai mult, datorită unei hotărâri care permite statului să umble în conturile agenților economici, domnii de la conducerea țării își pot lua banii direct din bancă. Nu există o măsură similară în nici-un stat membru al Consiliului Europei. Ca să nu se spună că totul n-a fost bine gândit.

■ Între timp s-au înmulțit cazurile în care ziariștii sunt reținuți abuziv de poliție, bătuti, maltratați. Iată, deci, stimați cetățeni, ce vă așteaptă. Nu numai pe noi ziariști, dar și pe dv. Și dacă aceste lucruri se pot petrece în România de azi, este și pentru că societatea civilă nu reacționează, nu funcționează corect. Responsabilitatea este deci a noastră, a tuturor.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Vorbe, vorbe...

... din popor

2 secretari de la articolul 3

■ ■ „Mă mai servesc din când în când do memorie” (mărturisire a dlui Oliviu Gherman, președintele PDSR, președintele Senatului)

■ ■ Tot Oliviu Gherman a vorbit la un moment dat despre ceea ce a numit „rezultatul concordant al celor doi secretari de la articolul trei” (!?). E clar, nu?

MIRON MITREA AL PAIȘPELEA

„Vijeliosul” lider sindical s-a cățarat în sfârșit până la sfârșitul Puterii. Ce face, deci, în clipa de față, e lesne de imaginat. În plus, în pauzele pentru respiro, se bate ca un leu pentru așezarea lucrurilor în dreapta lor judecată: cei mulți și truditori să... trudească, cei puțini și învârtiți să învârtască (Mercedes-uri, vile, „foncții”, recepții; tobe de tinichea și joaca tembelă de-a destinul național). Așa concepe acest arivist pur-sânge raportul delicat dintre elita și vâna unei națiuni și asta crede el că este elita - adunătura de gargaragii care distrug, teleghidăți, o țară. Oricum, șanse ieșite din comun conu' Mitrea nu prea are: în ciupercăria de vicepreședinti ai PDSR, e și el al paișpelea, acolo...

Nu ascund că, o vreme, crezusem în el. Și nu ascund că, astăzi, mi-e rușine.

EUGEN CHIROVICI ■



Fotografii de FLORIN IONȚĂ

Unde vi s-au dus și vi se duc banii

Un mic dezmăț de partid și de stat care a costat 5 miliarde

□ Și care „înghite” în continuare !

Un Ceașescu de proporții județene este George Horodnic, fostul șef al fostei gospodării PCR Suceava. Megalomania dictatorului și modul de-a dreptul paranoic de a concepe și a realiza construcții faraonice inutile se regăsesc în comuna Gălănești, un fief al nomenclaturii locale. Puțin cunoscut este faptul că și aici s-a înălțat înainte de 1989 un fel de Casă a Poporului, alcătuită dintr-o salbă de clădiri răsfricate pe câteva zeci de hectare!



„Baracă pentru muncitori” (adică tot un fel de motel - mai mic - și tot pentru „muncitori” cu navetele și restul...)

Gospodăria PCR din Bucovina a fost una din cele mai mari din țară, fiind compusă dintr-o întreprindere mecanică (UGIRA), un hotel cu 60 de locuri, cantină cu 120 de locuri, bufet cu 120 de locuri, depozite pentru alimente și ambalaje, garaje, sector de prelucrare a băuturilor alcoolice și răcoritoare, livadă de 13 ha, iazuri și celebra Casă de Oaspeți (toate în municipiul Suceava), din cadrul actualei SC Agro-Industrială SA Rădăuți, de

Un adevărat orașel pentru dezmățul câtorva „proletari”

În comuna Gălănești, prin detournări de fonduri de la DGA, IRE și IGO Suceava, **George Horodnic** a construit în mod ilegal numeroase „cuibușoare de nebunii” pentru orgiile culinare, înecate în... sex picant, ale nomenclaturii. Mai întâi o casuță

brică” de muzică și de distracții, pentru numai doi-trei clienți pe noapte, într-un sat lipsit de orice interes turistic? A înălțat apoi o sală de conferințe, cu denumirea de Ateneu Popular.

Ca și cum nu erau de ajuns toate acestea, cu de la sine putere, fără nici o formă legală, George Horodnic a confiscat un bloc de 24 de garsoniere, construit de IGO, pe care l-a transformat într-un hotel (bântuț probabil doar de fantome). În plus, în curtea motelului au fost ridicate trei vile turistice luxoase, cu șemineu, care au avut aceeași soartă: nici un client.

Nu au fost suficiente nici toate acestea! Tot mascat, cum a procedat și în cazul motelului, înălță un han care figura în devize ca... „atelier pentru prelucrarea fructelor de pădure”. Arhitectul prevede încă de la început un restaurant cu patru sute de locuri, camere de cazare, sa-luane luxoase, totul în stil rustic. Prietenul său Gavrilă Moroșan îi sugerează că s-ar putea face acolo și niște depozite de învechit vinul. Se escavează o masă enormă de pământ și se fac cinci beciuri imense, hrube neterminate și neutilizate nici până astăzi. Apoi, pentru că în județul Satu Mare exista o Casă de Oaspeți foarte luxoasă, realizată sub acoperirea unui așezământ „cantoni apicol”, paranoicul personaj (sprijinit și azi de autoritățile locale) înălță un alt „cuibușor de nebunii”, într-o zonă izolată, pe care „revoluția” îl prinde cu un singur nivel.

Platformă industrială pentru valorificarea prafului de pe tobă

Dar principala „operă” a megalomanului bucovinean o reprezintă „deșertul industrial” din Gălănești. În anul 1987 construiește o fabrică de oxigen și abia după ce lucrările

s-au încheiat a-junge la concluzia că producția nu poate fi pornită, deoarece piața de desfacere din zonă era cu mult sub volumul proiectat! George Horodnic și-a dorit apoi o giganțică balastieră



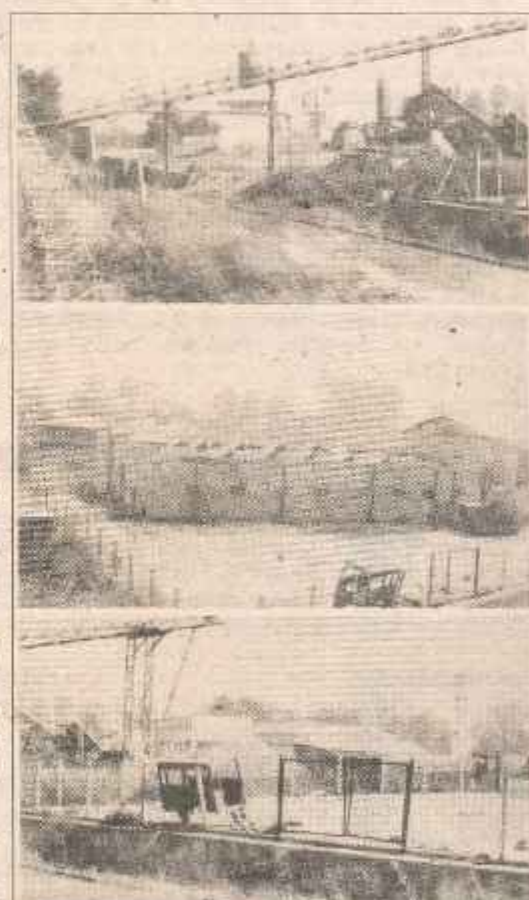
„Cămin pentru muncitorii navetiști” (adică un motel, unde ștăbil muncesc de dau în brânci cu navetele și „fetițele”)

și, aidoma fabricii de oxigen, abia după ce platforma a fost amenajată și utilajele complexe au fost montate, a descoperit că granulația balastului e mult prea mare și, în plus, mamutul tehnologic era așezat excentric față de posibili beneficiarii.

Dar „specialistul” semianalfabet, care nu poate lega două fraze coerente, nu s-a lăsat. A adus încă o instalație extrem de energofagă pentru macinarea balastului și un tren cu vagoane de marfă pentru transportul materialului din carieră. Această soluție dezastruoasă a înălțat orice posibilitate de rentabilitate (o tonă de balast ar fi costat cât o tonă de marmură!) și, prin urmare, „afacerea” a fost părăsită, iar trenul de marfă și utilajele-mastodont au fost lăsate pradă ruginii, ca un memento bizar al incompetenței absolute, esența lerrarhiei comuniste.

Alte imense spații care nu au fost utilizate niciodată sunt silozul pentru îngrășăminte chimice și hala de găini ouătoare, locuri de adăpost pentru șobolani și câinii vagabonzi. A mai fost construită și o seră, deși se știa că nu existau surse

de încălzire, deci a fost și aceasta abandonată. Dorind să intre și mai mult în grațiile idoliului său de la Scornicești, George Horodnic a dispus construirea unei secții pentru prelabricate din beton, destinate Casei Poporului din București.



Aventura „Industrială” care a costat 5 miliarde de lei, și care costă în continuare...

cuprinde și ferma Brădet (crescătorie de vulpi argintii, oi și vite) și SC Prodmixt SA Gălănești, cu ponderea cea mai mare. Sumele în valută rezultate din export ajungeau în conturile secrete ale securității, prin intermediul întreprinderii de Comerț Exterior „Carpați”.

Deși, prin H.G. nr. 486/7.02.1990, se preciza că spațiile de cazare și alimentație ale fostelor gospodării de partid trebuia să treacă la Ministerul Turismului, „tovari” ajunși în fruntea județului printr-o rotație a cadrelor nu au respectat-o, menținându-și privilegiile din „epoca de aur”. Primar al județului era în acel moment Gavrilă Moroșan, principalul autor al acestei flagrante încălcări a unei hotărâri guvernamentale.

În stil rustic, cu cerdac, în fața căreia fostul director de la IRE Suceava (în prezent vicepreședintele RENEL), dl Ovidiu Mustățea, a construit o stație de transformare. Apoi, un motel cu 100 de locuri, trecut în acte sub numele de... „cămin pentru muncitorii navetiști”, care înregistrează pierderi de peste 6 milioane de lei pe lună, suportate de cei 700 de salariați ai SC Prodmixt SA. În momentul când am realizat acest reportaj, în motel nu era cazată decât o singură persoană.

În apropierea motelului, „Cășescușcu Bucovinei” a avut ambiția să construiască cea mai mare discotecă din Moldova; în care nu s-a dansat niciodată, bineînțeles! Cum să pui în funcțiune această imensă „fa-

În tot acest imens deșert imobiliar și industrial există și o „insulă” mai rentabilă, o societate comercială care se ocupă cu industrializarea lemnului, mobilă, textile și prelucrări mecanice, dar salariile celor 700 de muncitori sunt subțiate tocmal de cheltuielile mari pentru conservarea numeroaselor obiective părăsite și absolut inutile.

Adică nu e de ajuns că s-a construit cu picioarele, nu cu capul, și s-au produs pierderi uriașe, dar aceste pierderi mai trebuie și conservate și chiar măritel Vreo două, trei sute de ani, până când zona respectivă ar putea ajunge, eventual, o mică străduță legată de cine știe ce bulevard turistic...

CONSTANTIN SEVERIN ■

Enigmele persistă, după cinci ani, dar oamenii încep să vorbească (4)

7



Cu picăturile și ceaiurile fitoterapeutului Vasile Cozac,

O paralizie rebelă cedează miraculos

Dna Monica Brătescu se poate felicita că a avut... inspirația să apeleze la serviciile fitoterapeutului Vasile Cozac. Astăzi, tatăl domniei sale și-a recăpătat sănătatea. Ce s-a întâmplat, ne declară chiar dna Brătescu:

În urmă cu mai bine de o jumătate de an, tatăl meu, în vârstă de 75 de ani, în urma unui șoc nervos, a suferit un grav accident vascular cerebral. Sincer vă spun, am crezut că se stăfârșise. Paralizase complet. Timp de trei luni a fost internat la spitalul Dr. Gh. Marinescu. Doctorii l-au înconjurat cu multă grijă și l-au tratat cu atenție și căldură. Așa că a fost externat într-o stare mult ameliorată. Acum, își simțea mâna și piciorul stâng, putea consuma puțină hrană solidă, începuse chiar să vorbească. Eram destul de mulțumiți că scăpase cu viață. Din păcate, stătea tot timpul în pat și au început să apară complicațiile... Cu chiu, cu vai a reușit să se relaxe după o pneumonie... Apoi, a intervenit

pierderea vederii. Nu complet, dar destul ca să ne alerteze pe toți. Iar am apelat la doctori. Au urmat, din nou, tratamente complexe. De această dată, însă, organismul nu a mai reacționat. Eram sperați. Când, într-o zi, o prietenă ne-a sugerat ce ar fi să-l cunoaștem pe dl Cozac. Știti cum circula zvonurile... M-am dus, totuși, fără prea multe speranțe. Pe tata, nici măcar nu l-am mai deplasat. Eram înarmată cu analizele lui medicală la zi. A fost suficient. După prima lună de tratament, incredibil, tata a început să-și simtă degetele piciorului drept și cele ale mâinii corespunzătoare. După încă o lună, progresele au devenit și mai evidente. Nu veți crede, astăzi, după patru luni de tratament, merge

sprijinit în două bastoane, iar vederea i-a revenit în mare măsură. Mănâncă destul de bine, dar respectăm, așa cum este normal, regimul recomandat de dl Cozac. Siropul energizant face minuni. Tatălui meu i-a revenit pofta de viață și, din fericire, umorul. Gândurile sumbre sunt acum, departe. Tratamentul trebuie continuat cu strictețe și, de fapt, altceva nu ne-a mai rămas de făcut. A, încă o precizare: am renunțat, definitiv, la alte medicamente căci, înainte de accident, tata era destul de sănătos pentru vârsta lui. Dumnezeu să-i dea sănătate diui Vasile Cozac".

A consenținat
BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Cosmetică



Vreți să fiți frumoase?

Măști cu pâine și plante medicinale

Ați observat că tenul dv. are o tentă de cenușiu care este foarte dezagreabilă? Din disperare, vă acoperiți fața cu pudră sau fond de ten. Încercați măștile pe care vi le recomandăm! Ele vor da pielii dumneavoastră prospețimea mult dorită.

■ Seara, după demachiere, curățați tenul cu câteva bucățele de pâine muiate în apă caldă, apoi spălați-vă cu apă rece. Tamponați fața și gâtul cu vată îmbibată în infuzie de tei și lăsați-o pe față 15 minute. În infuzia de tei puneți și o picătură de miere.

■ Aplicați pe față o dată sau de două ori pe săptămână un amestec alcătuit din două linguri de flori de mușețel, două linguri de flori de tei, alte două de lavandă și una de salvie. Se introduce într-un vas de porțelan, se toarnă deasupra apă fierbinte până se obține o pastă relativ densă, se acoperă apoi vasul, și se lasă un timp pentru înmuierea plantelor. Înainte de folosire se mai adaugă puțină apă fierbinte, apoi se aplică soluția pe față, evitând pleoapele, după care se acoperă fața cu bucăți de tifon și vată. Se lasă 20 de minute, după care puteți să vă spălați și să vă aplicați crema potrivită tenului dumneavoastră.

MARIA ANTONESCU ■



Apă ca medicament

□ Citiți cu atenție aceste 7 recomandări

Apă s-a dovedit a fi un admirabil medicament. Este ieftină și accesibilă oricui. Din acest „elixir al vieții” fiecare om trebuie să consume zilnic între 1,5-2 litri. Ca „medicament” se poate administra în următoarele situații:

■ La palitații cardiace: Se bea pe nerăsuflate un pahar cu apă minerală, rece.
■ La constipație: Se bea

un pahar cu apă caldă, dimineața pe stomacul gol.

■ La febră: Se bea în decurs de 30 de minute, un litru de apă rece (40°C). Febra scade cu 1,5 grade, în decurs de 15 min.

■ La arsuri și înțepături de insecte: Porțiunea afectată a pielii se ține sub robinet cu apă rece. După 5 minute durerea încetează.

■ În cazul picioarelor infla-

mate: Se face duș rece la picioare, de mai multe ori pe zi, până se instalează durerea din cauza răcirii acestora.

■ În afecțiuni circulatorii, la hipotensivi: Se pun cuburi de gheață pe puls, lăsându-se să se topească.

■ La hemoragie nazală: Comprese reci aplicate pe ceafă. (I.A.V)

Poftă bună, generații viitoare!

Bucătăria secolului 21 vă garantează silueta

□ Specialiștii de la Rhône-Poulenc au pregătit totul

Un plus de nutriție și un minus în aportul caloric sunt avute în vedere de marii producători mondiali de rețete alimentare. Sunt anunțate noi tipuri de ingrediente care permit obținerea unor alimente cu mai puține grăsimi și mai multe fibre, recunoscute pentru efectele pozitive asupra sănătății.

Cercetători ai USDA (Departamentul pentru Agricultură al Statelor Unite) au pus la punct, plecând de la făina de ovăz, un produs numit Oatrim, cu aplicații în patiserie, bogat în proteine, fosfor, potasiu și fibre solubile, înverșunate inamice ale colesterolului. Acest ingredient are proprietatea de a produce papilelor gustative aceeași senzație ca și cea dată de grăsimi, dar cu un aport de numai o calorie/g față de 5 calorii/g. Un caz asemănător este produsul Dairytrim al diviziei alimentare a Rhône-Poulenc. Conceput pe bază de orez și ovăz, destinat cu predilecție preparatelor de tipul cremelor glazate și al sosurilor pentru salate,

acesta poate menține coborât conținutul de grăsimi din alimente, până chiar la anulare, fără ca acest lucru să se simtă la gust.

Teste efectuate de specialiști în nutriție asupra unor voluntari având colesterolul mărit și cărora li s-a „administrat” Oatrim sub diverse forme: clătite, prăjituri, spaghetti cu sos, sucuri de fructe, au avut ca rezultat reducerea cu 7-12% a colesterolului și scăderea nivelului insulinei celor în cauză. Un efect neașteptat l-a constituit slăbirea cu peste 2 kg a voluntarilor, în ciuda sporului de calorii conținute de mese.

CĂLIN MĂRCUȘANU ■



O boală a societății moderne:

Kinetoza

□ Ea este provocată de mijloacele de transport

Deplasările făcute în vacanță ori în interes de serviciu cu mașina, trenul, avionul sau vaporul, provoacă unui mare număr de călători o stare de toropeală. Spre exemplu, în Germania, din milioanele de turiști, două treimi sunt cuprinși de indispoziție și grețuri, jumătate acuză dureri de cap, amețeli și stări de iritare. Această boală, numită în tremeni medicali kinetoza, este dată de iritarea sistemului ce asigură echilibrul corpului, sistem amplasat în urechea internă. Ea se instalează cu precădere la sexul slab. Medicina empirică recomandă ca remediu oțetul. Se înghite oțet îmbibat în pâine, se mănâncă fructe acrișoare, castraveți, ceapă ori știuleți de porumb conservați în oțet.

Starea de surescitare se alină și cu semințe de țelină, iar grețurile dispar mestecând rădăcină de ghimber (zingiber officinalis). Există și un remediu tradițional chinezesc: acupunctura făcută în punctul numit nei-koan, situat pe partea interioară a antebrațului, la trei degete deasupra pulsului. Aici se aplică strâns un bandaj dintr-o panglică sau o batistă. Cu acest remediu, folosit profilactic, boala nu se mai instalează. Ca regulă generală este de reținut că locul în mașină sau avion, trebuie ales pe cât posibil acolo unde balansul se resimte cel mai puțin. În cazurile grave, când nu ajută nici unul din remediile enumerate, se face apel la medic și la preparatele medicamentoase.

IOANA A. VAGO ■

Prima expediție românească pe Kilimanjaro a fost un succes care a spulberat mitul invincibilității americanilor pe respectivul traseu. Performanța a reprezentat-o timpul extrem de scurt al înclășării alpi- niștilor cu muntele: au atins vârful în trei zile de urcuș și au coborât, riscându-și viața, într-o singură zi Autorii acestui succes sunt: Marian Curculescu, Radu Stăncescu, Răzvan Mirea, David Neacșu și Pavel Mircea



Pe Uburu Peak, de la stânga la dreapta: David Neacșu, Marian Curculescu, Răzvan Mirea, Pavel Mircea (jos) și Radu Stăncescu.

Pe urmele lui Hemingway

Cinci alpi- niști români cuceresc zăpezile de pe Kilimanjaro (5895 m)

□ Printre sponsorii expediției se află și revista FLACĂRA

Expediția africană a durat 33 de zile pline, de iarnă autohtonă: adică răcoare (noaptea temperatura atingea 20 de grade Celsius), ceață, umezeală, ploaie și noroi, banane verzi și maimuțe obraznice sau soare arzător și zăpadă pufoasă. Au plecat în data de 29 iulie alături de membrii spitalului românesc de campanie din Somalia, care tocmai atunci zburau la post. Norocul îi însoțește și la sosire.

Doamna Ileana Pereira, patroana unei agenții de turism și marketing din Nairobi, le-a oferit gratuit transport, cazare și masă, folosindu-i drept "grup promoțional" și facilitându-le astfel o nesperat de lungă ședere africană prin hoteluri de patru sau cinci stele, prin parcuri naționale la... safari și pe plaja din Mombasa, la Oceanul Indian.

Să mai spunem că din Mogadiscio au scăpat de tirul războinicilor tribali, fugind cu un avion al forțelor ONU din Somalia, iar din Nairobi în Tanzania au călătorit cu o mașină de curierat rapid DHL, căci, nu i așa, se grăbeau de mama focului. Baza de pornire către cel mai înalt vârf african este Marangu Gate, taxa de pătrundere în rezervație fiind de 20 de dolari de persoană. Dacă vrei să ataci Kilimanjaro trebuie să apelezi la serviciile a doi ghizi care te ușurează de alți 20 de dolari zilnic. Ei poartă în buzunar un cântar și nu cară mai mult de 18 kilograme. Orice greutate în plus se plătește scump. În prima zi au urcat de la Mandara (2700 metri) prin junglă, prin ploaie și pe ceață până la Horombo (3720 metri), 14 ore, așa, ca

pentru acomodare. Ultima cabană se află la Kibo (4709 metri). După, începe deșertul. Prin deșert se călătorește numai noaptea. Ultimul refugiu a fost la Gilman's (5685 metri). De acolo, pe o potecă lejeră și populată, au ajuns pe Uburu Peak (5895 metri) unde au înfipt steagul tricolor. Problema imensă o constituie înălțimea și în lipsa unei acclimatizări corespunzătoare, lipsa de oxigen care dă dureri puternice de cap și face imposibilă efectuarea unor eforturi mari. Astfel că, din circa 400 alpi- niști curajoși ce porniseră la drum, au ajuns pe Uburu Peak numai 16, dintre care cinci erau români. Pentru că și în Africa timpul costă bani, alpi- niștii noștri, presați de nevoi financiare, au forțat nota și au coborât într-o singură zi. Pericolul pentru sănătate a fost imens, ei riscând edeme pulmonare care pot fi mortale.

Ca și cum aventura pe Kilimanjaro nu le-ar fi satisfăcut sateea de alpinism, cei cinci s-au încumetat să învingă și Mount Kenya, situat pe Ecuator, la 300 kilomeetri nord de Nairobi, înalt de 5000 de metri. Acclimatizarea fiind făcută, escaladarea, ne declară ei, a devenit o joacă de copii, într-o natură mult mai prietenoasă.

Amintirile se materializează în circa 900 de diapozi- tive și șapte ore de film.

Poate cei cinci curajoși alpi- niști vor găsi forța de a învinge și Everestul, căci entuziasmul și hotărârea nu le lipsesc.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Luându-le „caimacul” unora care voiau să facă han,

CHRISTIANA deschide un spital la Furculești

La Furculești, așezare aflată la circa 15 km de Alexandria, peisajul monoton de câmpie este întrerupt dintr-o dată de un complex de construcții aflat pe malul unui lac și înconjurat de un adevărat parc cu brazi, plop și, în timpul verii, de straturi de flori. În acest loc a fost vreme de decenii un spital construit prin strădanile localnicilor, care vorbesc și acum cu admirație

de omul care a sfințit aceste locuri: doctorul Ică Săndulescu. Așezarea pitorească a complexului le-a dat unor isteți locali ideea să facă aici un han, condamnându-i pe locuitorii din zonă să-și caute de sănătate prin alte părți. Din inițiativa unor oameni de suflet din localitate, s-a susținut însă propunerea ca spitalul construit cu atâta trudă să-și continue menirea. Spitalul

„Christiana” din București a decis să facă aici, la Furculești, o secție exterioară a sa. A fost nevoie de perseverența unor oameni ca dr. Carmen Buzică și dr. Pavel Chiriță, care au știut să deschidă acele uși prin care s-a obținut nu numai aprobarea proiectului, ci și primele ajutoare financiare pentru refacerea clădirilor ajunse într-un grad înalt de degradare. Deja s-a trecut la treabă, iar la sfârșitul anului, în pavilioanele astfel refăcute, vor fi primiți primii pacienți.

Luni, 13 noiembrie, a avut loc sfințirea crucii care marchează locul unde se va construi și o biserică în perimetrul spitalului. A fost lume multă, VIP-uri (consilierii prezidențiali Mișu Negrițoiu, ministrul cultelor Gheorghe Vlăduțescu etc.) și o atmosferă însușită de început de drum. Să fie într-un ceas bun!

STEFAN NICOLAE ■

Dale Carnegie

Cum să învingem teama și să începem să trăim

20

Învățați să acceptați inevitabilul

Acum câțiva ani, urcam cu liftul într-un zgârie-nori la New York și am remarcat că liftierul era ciung. Măna sa stângă era tăiată de la încheietură. L-am întrebat dacă pierderea mâinii îl preocupă. „Oh, nu - a răspuns el. Nu mă gândesc la asta aproape niciodată. Cum sunt celibatar, câteodată mă deranjează când încerc să pun apă în ac”.

Rapiditatea cu care putem să acceptăm practic orice situație, din moment ce nu putem face altfel, este surprinzătoare.

Mă gândesc adesea la o inscripție flamandă pe care am văzut-o deasupra portalului deteriorat al unei catedrale din secolul XV, la Amsterdam. Această inscripție spune: „Este astfel și nu poate fi altfel”.

Pe măsură ce existența noastră se derulează, ne întâlnim cu situații neplăcute la care se aplică foarte bine această frază. Atunci trebuie să alegem. Putem fie să le acceptăm cum sunt, considerându-le inevitabile și să ne adaptăm, fie să ne răzvrătim, ruinându-ne sănătatea printr-o revoltă permanentă, iar în final să devenim neuroastenici.

Admit că nu este ușor să înveți să accepti inevitabilul. Nici suveranii nu sunt scutiți de asemenea încercări.

Regale George al V-lea al Angliei avea în biblioteca sa de la Palatul Buckingham această deviză: „Domnilor, învățați-mă să nu doresc luna de pe cer și să nu plâng pentru ceea ce este iremediabil”.

Este evident că nu sunt numai circumstanțele cele care ne fac fericiți sau nefericiți. Ci mai ales: reacțiile noastre în fața circumstanțelor ne determină starea de spirit. Iisus Christos spune că purtăm în noi Împărăția Cerurilor. Aș putea adăuga că purtăm în egală măsură „regatul infernului”.

Noi toți putem să suportăm catastrofe și să triumfăm în lupta cu nenorocirile noastre. Uneori, credem că nu putem, dar posedăm rezerve surprinzătoare de forță și de energie care ne permit să surmontăm încercările. Trebuie doar să le folosim. Suntem înfini mai puternici decât credem.

Traducere și adaptare
ADRIANA DOBRESCU ■

ATLANT

FOR PEOPLE WHO ENJOY THEIR FOOD

NIGHT & DAY

Traditional Romanian elegance with truly international cuisine & dining (lunch and all night dining, parties catered for)

GASTRONOMICAL DELIGHTS

Romanian cuisine, Lebanese cuisine, Balkan Chinese cuisine, Garden B-B-Q, Tea room

And for the more discerning players CASINO games in \$ & Lei

IN SPARSIT

PENTRU CAMEII DE GUST

NOAPTEA SI ZIUA

Trădăria Eleganță Românească cu adevărată bucătărie internațională (prânz și cină nocturne, partee găsite)

PLACER GASTRONOMIC

Bucătărie Românească, Bucătărie Italiană, Balan, Bucătărie Chineză, Cămin, Grădina de vară & Cămin

Si pentru jucatori alesi jocuri CASINO in \$ si Lei

ROULETTE, BLACK JACK, CRAPS POKER, BANCO PUNTO

CASINO BUCUR - NOI CONDUCEM...ALTI NE URMEAZA WE LEAD...THE OTHERS FOLLOW

Restaurant - CASINO BUCUR - Punctam Bercia nr 2, Bucuresti 4 - near Opera - TEL: (01) 312 15 92, 613 60 54

Avocatul nostru vă răspunde



PĂUN NICOLAE, Lădești, jud. Vâlcea - Scrieți că aveți „necazuri cu cumpărarea de teren și nici o autoritate nu vrea să vă dea prețul pe metru pătrat teren, în cursul anului 1994”.

Nu ne precizați ce fel de teren doriți să cumpărați și de la cine. De asemenea, nu înțelegem de ce nu solicitați prețul, vânzătorului de teren cu care încheiați contractul. Acesta este în măsură să vă facă și o ofertă în sensul dorit.

Noi nu avem calitatea să vă indicăm un astfel de preț, mai ales în lipsa unor informații certe și complete.

În situația că ar fi vorba de un teren agricol, vă putem ajuta să aproximați un preț, având ca puncte de referință normele de venit agricol sau venitul net realizat din exploatarea terenului, care sunt avute în vedere și la stabilirea impozitului pe venitul agricol și fac obiectul Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 507, publicate în Monitorul Oficial nr. 262 din 19 septembrie 1994.

Oricum, pentru lămurirea situației dv., vă așteptăm cu detalii suplimentare.

CORNELIU OLTEANU ■

Turnul Babel

Genocid cu viză „albastră”

Anunțul președintelui Clinton potrivit căruia americanii încetează în Adriatică supravegherea embargoului a fost interceptat inițial ca o sfidare americană de mari proporții. Ulterior s-a dovedit că nu a vorba de o ridicare a embargoului, ci de o măsură modestă, cu un caracter mai degrabă emoțional decât strategic. Bineînțeles, că între timp sârbii secesionisti din Krajina, în combinație cu sârbii bosniaci au presat fronturile și ceea ce părua o victorie musulmană cu două săptămâni în urmă s-a transformat într-una sârbească.

Bihac a devenit din nou poligonul experimental al unui nou tip de genocid, un genocid supervizat meticuloasă de comunitatea internațională prin antenele sale cele mai neutraliste cu putință: „căștile albastre”. Pe această linie, a pagubelor cordiale, Willy Claes s-a deplasat la Washington, s-a întâlnit cu președintele Clinton și a cântat aria solidarității transatlantice. O solidaritate care poate spuna multe pe hârtie, dar nimic pe teren. Cel puțin până acum...

Marea de buzunar

Statele Unite arbitrează febril, multilateral, peste tot. Un mai recent meci care a impus „fluturul” Casei Albe s-a consumat în Marea Egee. La 16 noiembrie grecii promisese că, aplicând convenția semnată la Caracas, își vor extinde de la 6 la 12 mile marine apele teritoriale. O asemenea măsură ar fi transformat marea cu pricina într-un lac eigen. Intenția a fost considerată de Ankara un casus belli, s-a bucurat de o mediatizare „de avertisment” de o rară impetuzitate și a beneficiat de bunele oficii americane, care au turnat, masiv, apă în vin. Conflictul a rămas în coadă de pește, aidoma tuturor celorlalte care sfâșie constant dar degușează relațiile bilaterale. Relații sfîșiate de la otomani încoace...

Pactul galben

La Bogor, în Indonezia, cele 18 state membre ale APEC s-au decis să abordeze strategic acest „bazin” economic și demografic enorm. În anul 2020 zona APEC va deveni o zonă a liberului schimb. Cele două miliarde de locuitori trăitori azi în zona acestei alianțe economice vor fi, desigur, mai mulți. Liberul schimb, care presupune compromisuri multiple și o elasticitate continuă în raporturile reciproce, va asigura o coerență „calitativ superioară” fluxurilor comerciale și financiare între țările semnatare. Până atunci, NAFTA (zonă de liber schimb din emisfera americană) experimentează acest orizont de așteptare în lumea albă. Prudentă, lumea galbenă a decis ca la anul, la Osaka, să reia discuția, să o aprofundeze și, dacă se va dovedi utilă, să o ducă mai departe.

Al cincilea mandat

Cancelarul Kohl pare bătut în cuie în fotoliul său atât de disputat. De curând el a primit (e drept, pe mucle) al cincilea mandat de șef al executivului. Un singur vot a înclinat balanța acestei victorii. De altfel, liderul opoziției social-democrate, Rudolf Scharping, s-a și grăbit să aprecieze acest succes riscant: „a lua decizii politice dificile în condițiile unei asemenea majorități fragile înseamnă a dansa, continuu, pe sârmă”. Poziția lui Kohl se anunță cu atât mai precară cu cât social-democrații dețin majoritatea absolută în Camera Superioară a parlamentului, adică în cel mai important filtru legislativ al țării. Așadar, „culele” în care e bătut Kohl sunt cele mai elastice din cariera sa de până acum...

„Forza Italia” lovește în forță...

Propulsat prim-ministru în cadrul unor alegeri tipic... americane, Berlusconi a reușit să întoarcă Italia cu picioarele în sus la câteva luni de la glorioasă sa instalare. Roma a cunoscut, de curând, cele mai năprasnice manifestații de stângă din perioada postbelică. Imediat după aceasta, ei a anunțat că le cere italienilor să muncească, nu să facă grevă și a continuat să susțină mult contestată Lege a finanțelor. Într-un timp, Liga Lombardă cochetează cu sindicatele, iar acestea cu ideea unei greve generale cum nu s-a mai întâlnit...

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

APEC merge mai departe

Deși Forumul de Cooperare Economică Asia-Pacific (APEC) a fost creat în 1989, entuziasmul cel mare și mediatizarea în forță s-au produs abia acum un an în noiembrie 1993, când, sub patronajul și imboldul entuziast al președintelui Bill Clinton, organizația și-a ținut la Seattle, în Statele Unite, prima reuniune la nivel înalt. S-a arătat atunci că întrucât țările membre ale Forumului (în ordine alfabetică: Australia, Brunei, Canada, China, Coreea de Sud, Filipine, Hong Kong, Indonezia, Japonia, Malaezia, Noua Zeelandă, Singapore, Statele Unite, Taiwan, Thailanda) însumează peste un sfert din populația lumii și aproape jumătate din suprafața globului, deținând 40 la sută din comerțul internațional și realizând jumătate din produsul mondial brut, APEC poate deveni cea mai vastă, mai puternică și mai dinamică zonă economică din lume. Și iată că pentru jumătatea lui noiembrie anul acesta s-a convocat a doua reuniune la nivel înalt a APEC, de astă dată la Bogor, în Indonezia.

Înainte de a vedea cum au decurs aici lucrurile și la ce concluzii s-a ajuns, este necesar să consemnăm luările de poziție critice față de ideea unei zone a liberului schimb în Pacific, față de APEC ca atare. Astfel, au fost puse, mai întâi, la îndoială și faptul că asiaticii (cu excepția notabilă a Japoniei) au dezvoltat un sistem economic superior, și faptul că a existat, în general, un miracol asiatic. În acest sens, s-a susținut că dinamismul aparent al multor economii asiatice se datorează unui aport masiv de resurse economice, în principal forță de muncă și capital, și nu creșterii eficienței, comparându-se fenomenul cu cel ce s-a produs în U.R.S.S. în anii '50 și la începutul anilor '60. Apoi, a fost pusă sub semnul întrebării posibilitatea constituirii unei comunități economice viabile a Pacificului. Această regiune, s-a spus, este grevată de atât de multe divergențe economice, politice și psihologice, încât conceptul de comunitate a Pacificului s-ar putea dovedi o himeră. Totodată, comerțul și țărâmul Pacificului nu sunt elemente suficiente pentru a da sentimentul unei comunități, astfel încât zona Pacificului ar putea să rămână mai mult un țărâm decât o comunitate. În sfârșit, reamintim că numeroși asiatici suspectează Statele Unite că prin intermediul APEC nu vor altceva decât să se înșurubeze bine în zonă, făcând cartel cu Japonia și China, fără prea mari șanse de reciprocitate pentru grosul membrilor Forumului.

Nu încape îndoielă că o parte din criticile formu-

late sunt întemeiate și o parte din constatări sunt reale. Dar adevărul este undeva la mijloc. Paralela cu U.R.S.S. în perioada ei de boom este forțată, întrucât, spre deosebire de sovietici, țările asiatice cu dezvoltare dinamică și-au impulsionat economia concurând pe piața mondială. Pe urmă, după cum cu justețe au constatat unii observatori, nici un fel de argumente nu schimbă realitatea că Asia este la ora actuală cea mai dinamică zonă economică a lumii și că, din această cauză, poziția, preferințele și opțiunile țărilor de pe acest continent au o mare importanță și de ele trebuie să se țină cont pe întregul mapamond. În tot cazul, aceasta a fost concepția dominantă la recent încheiata reuniune la nivel înalt de la Bogor.

Au participat liderii țărilor și teritoriilor enumerate mai sus, precum și cei ai Mexicului, Papua-Noua Guinee (devenite membre ale Forumului între timp) și Chile (primită în rândurile APEC chiar la Bogor). În continuare, un fragment din documentul final al reuniunii: „Am convenit să adoptăm obiectivul pe termen lung al realizării comerțului și investițiilor libere și deschise în Asia-Pacific. Acest obiectiv va fi continuat cu promptitudine prin reducerea în continuare a barierelor în calea comerțului și investițiilor și prin promovarea fluxului liber de mărfuri, servicii și capital între economiile noastre. Am convenit să ne anunțăm angajamentul de a desăvârși înfăptuirea obiectivului nostru privind realizarea unui comerț liber și deschis în Asia-Pacific nu mai târziu de anul 2020. Ritmul implementării va lua în considerare nivelurile diferite de dezvoltare ale economiilor APEC, economiile industrializate urmând să înfăptuiască acest obiectiv nu mai târziu de anul 2010, iar economiile în curs de dezvoltare - până în anul 2020”. Pentru europeni, și deci și pentru noi, românii, are mare importanță sublinierea în documentul final a faptului că APEC nu se vrea un bloc comercial închis, ci dorește promovarea unui comerț și a unor investiții libere și deschise, într-o manieră care să încurajeze și să consolideze liberalizarea comerțului și investițiilor pe plan internațional.

Și cu toate că rezultatele recentelor alegeri din Statele Unite măresc gradul de nesiguranță a prezenței lui Bill Clinton, susținătorul cel mai important al Forumului, la Casa Albă și după 1996, se poate spune că APEC, în ciuda tuturor dificultăților și obstacolelor, merge mai departe.

ION. D. GOIA ■



EUROPA de la Vest la Est

Pași mici pentru NATO, dar uriași pentru EST

La Washington, în cadrul reuniunii Adunării Atlanticului de Nord, a fost luată în discuție problema criteriilor de aderare la organizația a statelor din Europa centrală. Reprezentanții ai Rusiei s-au pronunțat pe față împotriva admiterii fostelor state „îrăpești”, declarând că așa ceva va fi considerat un gest inamic, dar oficialități guvernamentale de la Kremlin au nuanțat această



poziție. În orice caz, se constată o mult mai mare deschidere a NATO față de ideea admiterii de noi membri, depășindu-se starea tranzitorie și lipsită de garanții reale a „parteneriatului pentru pace”.

Norvegienii, lăsați prostiile!

Frământările europene sunt și de altă natură. După ce Austria, Finlanda și Suedia au ratificat și prin referendum opțiunea lor de a deveni, din ianuarie anul viitor, membre ale Uniunii Europene, le rămâne norvegienilor să-și consfințească alegerea la urne în 28 noiembrie. Se pare că aici numărul euroscepticilor este mai mare decât în celelalte state. Faptul însă că celelalte două țări scandinave au spus Da și că Danemarca este de mai multă vreme în UE îi face pe mulți să considere că va exista o anumită presiune, în sensul că Norvegia nu-și va putea permite să rămână izolată în procesul de integrare europeană. Dar cum jocurile nu sunt făcute este așteptat cu încredere verdictul urnelor.

Rundă CSCE la Budapesta

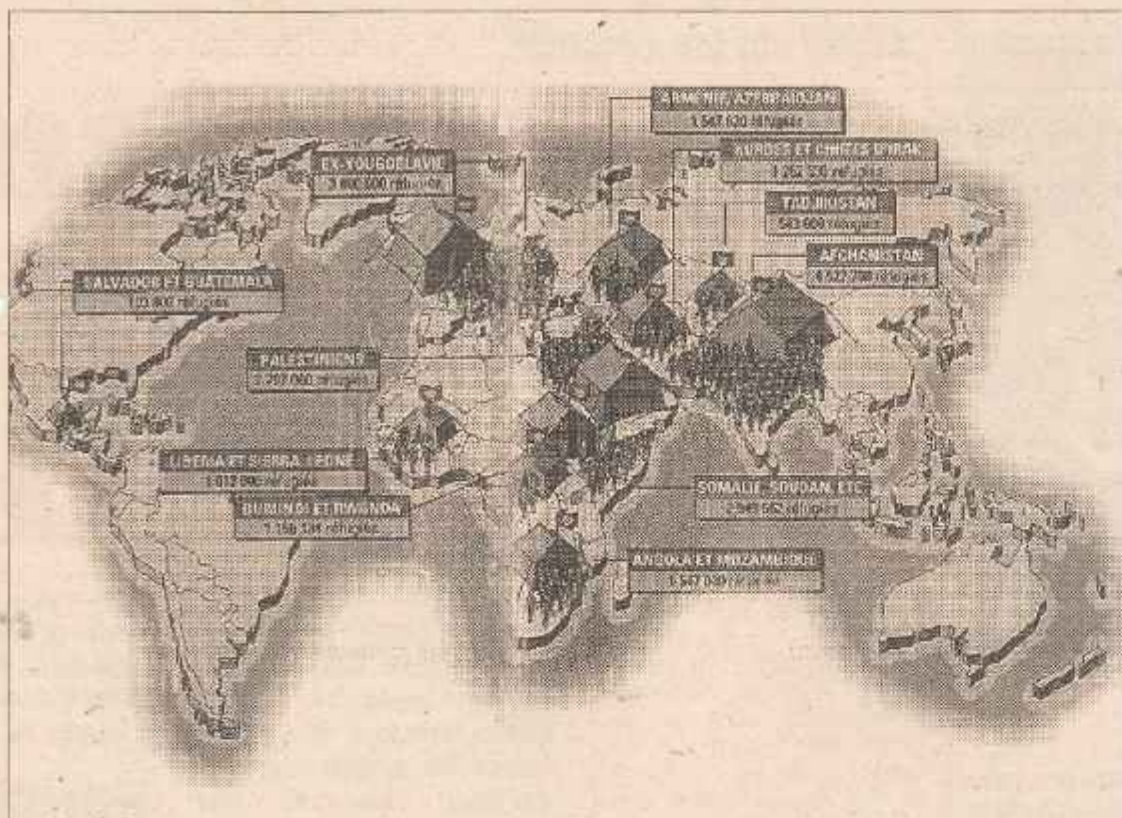
Tot în orizontul așteptării se înscrie și reuniunea CSCE la nivel înalt de la

Budapesta, programată la începutul lui decembrie și unde și-a anunțat deja prezența și președintele SUA, Bill Clinton. Până atunci înalții funcționari prezenți în capitala maghiară încearcă să închege niște documente care să permită degajarea unei noi legitimități și a unor noi obiective pentru această organizație, într-o Europă schimbată radical.

Experții se pregătesc de horă și ceardaș

Întrucât procesul de integrare a României în structurile continentale depinde și de felul cum ne vom rezolva problemele în suspensie cu vecinii, la București au avut loc negocieri la nivel de experți pentru impulsionearea finalizării tratatului de bază româno-ungar. De ambele părți se manifestă un optimism prudent, deși au fost identificate mai multe mecanisme și posibilități de îmbunătățire a acestor raporturi, care vor fi probabil incluse într-un aldo-memoire.

ȘTEFAN NICOLAE ■



Popoare pe drumuri

24 de milioane de refugiați

Ultimele statistici arată că aproximativ 24 de milioane de persoane și-au părăsit țările de origine, refugiindu-se în străinătate. Dintre aceștia, 10 milioane sunt copii și 7 milioane sunt femei. Refugiații provin din țările unde este război și din cele foarte sărace. Majoritatea sunt din Africa (Rwanda, dar și Etiopia, Mozambic, Sudan, Liberia, Somalia ș.a.). Un sfert dintre refugiați trăiesc în Asia: palestinienii, în campurile din Orientul Mijlociu; kurzii din Irak, în Iran și Turcia; afganii, în Pakistan; cambodgienii și vietnamezii, în cea mai mare parte a sud-estului asiatic. În fosta URSS, numărul refugiaților a crescut foarte mult în ultimii 5 ani, datorită conflictelor locale. De asemenea, în fosta Iugoslavie, datorită războiului care durează de-atâta timp.

Încotro se îndreaptă acești oameni care, din disperare, și-au părăsit țara? Oficial, ei nu se

pot instala decât într-una dintre cele 120 de țări care au semnat Convenția internațională din 1951, țări care primesc persoane a căror viață este în pericol datorită rasei lor, naționalității, originii sociale, religiei sau opinilor. Și cu toate că ONU (Înaltul Comisariat pentru Refugiați) și diverse organizații umanitare neguvernamentale îi ajută și-i protejează, căutând soluții durabile - instalare sau repatriere - situația lor este destul de precară, iar numărul lor s-a dublat în ultimii 10 ani.

MARIA ANTONESCU ■

Țările mai bogate nu sunt prea generoase: Statele Unite nu alocă decât 1 dolar pe an pentru un refugiat, de 12 ori mai puțin decât Norvegia.

Ne-am ajuns, fir-ar să fie!

România intră în rețeaua europeană a drogurilor

Albania - placa turnantă a traficului din Balcani

Căderea comunismului a redeschis unele din drumurile romantice ale Europei. Nu numai că este posibilă refacerea traseului Orient-Express-ului, dar se poate parcurge și fosta Via Ignatia, din perioada romană, care ducea de la Constantinopol la Adriatică. Acum, aceste drumuri au fost refăcute, dar pe ele nu se transportă nici mirt, nici smirnă, nici mătăsuri sau coloniale. Dimpotrivă, pe acest drum (care se ramifică, ajungând până în Alpi și spre Marea Nordului) se transportă acum, pe căi secrete, droguri.

Provenind din "triunghiul de aur" asiatic, din Pakistan sau Afganistan, drogurile sunt dirijate de traficanți prin fostele republici sovietice din zona caucaziană, ajung în Turcia (care până de curând a fost capul de pod cel mai înaintat al Europei drogurilor către Asia), apoi apucă drumurile Balcanilor. După cum scria revista The Economist (din care reproducem harta alăturată), intrucât căile de acces spre Adriatică și Europa centrală sunt blocate prin fosta Iugoslavie, răscolită acum de

războaie, una dintre rute trece prin România și Ungaria, pentru a ajunge de aici în Austria, Germania, Franța. Pe de altă parte, bandele criminale din Gruzia, Cecenia, Azerbaidjan, Armenia s-au implicat tot mai mult în prelucrarea și traficul de stupefiante. Potrivit unor date ale Programului ONU de Control al Drogurilor, în fosta URSS și în special în regiunile sale din sudul Asiei Centrale se cultivă pe ascuns cânepă indiană și alte plante opiacee. Tot acolo ar fi apărut laboratoare clandestine

de preparare a drogurilor. De aici, pulberea albă este trimisă spre Europa fie prin Turcia-Balcani, fie prin România; fie, în sfârșit, prin ceea ce se numește "conducta poloneză", adică o rută secretă care trece prin Belarus și Polonia, către Germania.

Albania a devenit un obiectiv prioritar aflat sub observația organismelor internaționale însărcinate cu prevenirea și combaterea traficului de droguri. În portul albanez Durres este adus pe mare, din Asia, drogul

Mileniul trei fără un sfert

Țicneală individuală și rațiune publică

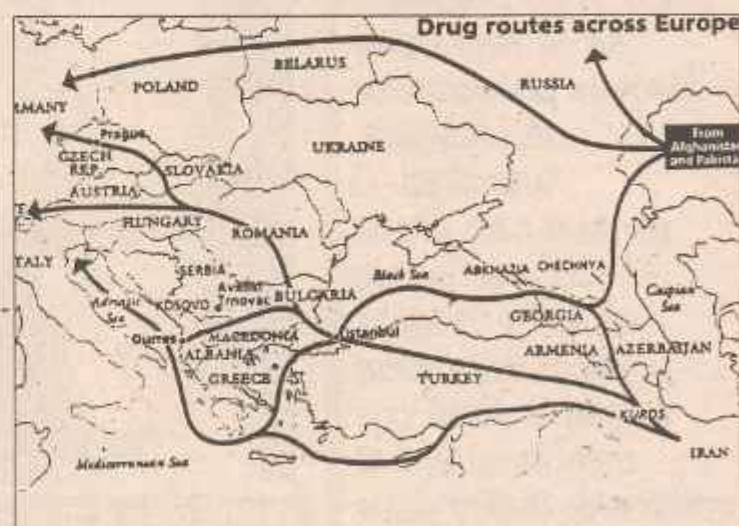
Urmăresc diversele licitații simandicoase consumate pe glob, pentru că scorurile financiare înregistrate atestă starea apetitului de refugiu. Desigur, în general banii se refugiază în bănci dacă posesorul e somnolent și în investiții dacă are o anume febrilitate. Investiția în obiecte rare, ciudate, în afara „uzajului” public, ilustrează o disponibilitate specială. Și extrem de semnificativă. Spre exemplu, de curând s-a vândut la licitație un calet cu însemnări de Leonardo da Vinci. Nu era vorba de un grup de desene, de o pânză și, cu atât mai puțin, de o sculptură. Caletul consemna de ce este cerul albastru. Leonardo descoperise de ce este cerul albastru și își detaliasse concluziile pe această temă. Caletul s-a vândut cu 31 de milioane de dolari, sumă care în partea răsăriteană a civilizației europene provoacă spasme, stupor, stări emoționale confuze.

În aceeași zonă, mai gălăvnică, a utilizării banilor se înscriu și marile proiecte de distracție. De curând, un thailandez a propus construirea unui nou Ierusalim, a unui fel de oraș-show care să amuze în registru biblic amatorii din toată lumea. Suma colosală necesară ar impune o nouă cruciadă economică. Mai modestă, Walt Disney Company s-a decis să investească două miliarde de dolari pentru a-și extinde dotările parcului său din Florida. Un „parc animalier”, combinație de grădina zoologică și monștri animați electronici, se va ridica, până una-alta, cu... numai 750 de milioane de dolari.

Mergând mai departe pe această filieră cu multe zerouri, care face legătura între țicneala individuală și rațiunea publică, nu putem să nu ajungem la proiectele-mamut și realizările-mamut care fac atingere cu structura planetară. De curând s-a sărbătorit, în cadrul unor ceremonii de mare faet, împlinirea a 125 de ani de la inaugurarea Canalului Suez. Atunci, la 17 noiembrie 1867, împărăteasa Eugenia a tăiat panglica gigantice realizări finalizate la 4000 de ani de la inițiativa tentativă a faraonilor. Construcția a durat zece ani, a utilizat 60.000 de muncitori, a costat 437 de milioane franci-aur și l-a avut ca „manager de promovare” pe faimosul Ferdinand de Lesseps. Datorită acestui canal, distanța dintre Bombay și Genova se scurtează cu 38 la sută, iar cea dintre Bombay și Liverpool, spre exemplu, cu 42 la sută. Această dâră de apă de 195 de kilometri a intrat în istorie, remorcând drame și tragedii, intrigi de mare calibr, războaie și răsturnări politice.

Un proiect mai recent, laborios din punct de vedere tehnic și complex din punct de vedere politic, a devenit realitate: transportul feroviar pe sub Canalul Mânecii. De la Paris la Londra sau de la Bruxelles la Londra se circula pe gine ca în... avion: climatizare, muzică, dejun gratuit, televiziune integrată etc. etc. Primul transport a mers perfect. Al doilea nu: s-a înregistrat o întârziere de 50 de minute. Scandal! Dar nu această nefericită întâmplare a fost cea mai comentată. Ci bruscă trezire a englezilor la constatarea că nu mai sunt insulari și că au căzut în capcana continentală a liberei circulații. Avioanele nu le dăduseră până acum această senzație...

RADU BUDEANU ■



destinat consumatorilor din Europa. Adesea, albanezii, inclusiv cei din Kosovo, se află „la capătul firului”, în Elveția și Germania, unde se ocupă de desfacere. O oficialitate elvețiană a declarat că albanezii controlează în prezent circa 70 la sută din piața ilicită a drogurilor din această țară. Se spune că o parte din banii astfel câștigați ar fi investiți în cumpărarea de arme pentru albanezii din Kosovo.

O altă mutație semnificativă este că și în statele ex-comu-

niste a apărut și a crescut consumul de droguri. Potrivit unor estimări, între 2 și 3 la sută dintre ruși sunt consumatori de droguri, la Praga ar fi circa 10000, iar circa 20000 de bulgari ar fi încercat heroina sau alte „elixiruri”. Pentru alte țări din zonă, statisticile nu sunt concludente. Dar știri apărute recent ne „liniștesc”: din acest punct de vedere am intrat de mult în Europa, pentru că sunt și la noi tot mai mulți consumatori de stupefiante.

ȘTEFAN NICOLAE ■

„Acasă” la Ion Cristoiu

„Politica cea mai k amantă a i

Aș prefera să scriu despre Eminescu, decât despre Nicolae Văcăroiu. De ce nu renunț? Desecri întâlnești căsătorii în care nu se divorțează pentru că fiecare din ele se pare o rupere de ritm. Eu, realmente, sunt supus unei mașinării. Ca să rup cu ea, mi-ar trebui un gest mare de curaj. Ar însemna să nu vin dimineața la 9 și să predau editorialul pentru ediția de prânz, sau ar însemna ca acum, la ora 18, să spun că nu mai dau editorialul pentru mâine. Și atunci, ca și la un divorț, te gândești la ce o să spună lumea, ce ecou o să facă și cât de complicat e - și atunci renunți. Cred că poate dacă destinul, cel care ne orânduiește viața, Dumnezeu, va simți că trebuie să ies din această mașinărie, probabil că se va întâmpla

„Estul poate să însemne două lucruri: URSS-ul comunist și poate să însemne Rusia. Amândouă sunt periculoase! Noi vorbim mereu de pericolul Moscovei, înțelegând pericolul comunismului de la Moscova, însă Moscova în sine reprezintă un pericol și chiar și cea mai democratică Moscova nu

poate să nu continue imperială. Vedeți: Soljenițin, care a rămas un rus autentic în ultima instanță mândru de imperiul său

Pericolul

rus autentic în ultima instanță mândru de imperiul său

ceva și voi ieși. Eu cred foarte mult în tine. De exemplu, nu m-aș fi apucat acum să fac mișcare, deci să-mi schimb într-un stil de viață, să slăbesc, dacă nu aveam criză de hipertensiune. Ideea de a slăbi să arăt mai frumos nu este în stilul meu, dar având această criză, am consultat medicii

„Îmi place să nu mă consider bogat”

„E greu de spus cât sunt de bogat. Sunt acționar la trustul EXPRES, dar, indiferent că sunt sau nu bogat - nici nu mi-am pus această problemă, îmi place să nu mă consider bogat! Duc acum o viață modestă, normală, nu-mi petrec concediile pe Coasta de Azur și muncesc dimineața până seara. Nu suport cuvântul patron, sunt redactor șef, nu am - ar fi și prav dar - aș avea - această conștiință de om ajuns. N-aș putea să mai scriu. Cred că am suficient pentru că, în cazul în care s-ar întâmpla ceva, să nu fiu obligat să fac compromisuri în schimbul unui salariu sau al unei sume de bani. Această rezervă pe care o am îmi dă o mare independență și pot atunci să fiu stăpân pe mine însumi”.

„Mănânc la redacție”

„Bucătăria nu m-a interesat! Eu mănânc și dorm numai din necesitatea de a putea să lucrez! De fapt, mănânc aici, la redacție, și la prânz și seara. Nu pot să vorbesc de preferințe culinare, pentru că țin o dietă extrem de dură. Mi-a plăcut mult brânza cu roșii. Am aflat că și lui Ceaușescu îi plăcea, sper să nu am soarta lui!”

Am încercat să mergem la di Cristoiu acasă - și domnia sa ar fi fost de acord - dar unde-l mai acasă, pentru un jurnalist de calibrul său, decât la redacție? Unde este prezent în fiecare zi între orele 9 și 23! Așadar, chiar în ziua în care domnia sa și-a tuns falmoasele plete și se pregătea să le dea ceva frisoane politicienilor dâmbovițeni, fluturându-le pe sub nas ideea că s-ar putea să intre în viața politică, i-am furat aproape două ore celebrului șef al celebrelor buline care supără bila prezidențială și-i provoacă scurt-circuite lui Vadim. Două ore în care am pus întrebări și am primit răspunsuri multe, sincere și cu o desăvârșită amabilitate.

„Cred că am obosit!”

„Cred că am obosit și, în primul rând, scrisul zilnic începe să fie un blestem! Este un blestem pentru că, ai sau nu inspirație, trebuie să scrii și vreau să vă fac o mărturisire, pe care nu am făcut-o până acum: eu scriu foarte... greu! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că aș putea să scriu zilnic - pentru mine este un lucru ieșit din comun și, mai ales, să scriu la comandă. Pentru că un alt lucru foarte greu pentru cineva care scrie, și care scrie din sinceritate, este faptul că una scrii când ai citit o carte, când te-ai plimbat și, întors acasă, ai inspirație, și alta e să scrii că trebuie neapărat, se face ora 5, se face 6 și vin cei din tipografie și-ți cer articolele! Asta deja e un adevărat blestem!

Și apoi, să vă mai mărturisesc un lucru: am sentimentul că scriu despre lucruri minore. Să scriu despre oameni trecători, să scriu despre prim-miniștri care nu vor mai fi - unii din ei nici nu vor rămâne în istorie și nu reprezintă nimic nici la ora actuală - mi se pare ridicol.



„Cred că cea mai mare problemă la ora actuală, marea bătălie pe care trebuie s-o ducem, este nostalgia după perioade anterioare. O nostalgie explicabilă psihologic, explicabilă și prin marile greșeli ale clasei politice. Poporul român, la ora actuală, este în situația unui om care a divorțat, a avut deja o amantă și vrea să se întoarcă la fosta soție!”



„Democrația nu există fără instituțiile adversare Puterii - presă, sindicate, Opoziție. Dacă vrei să construiești o democrație și ești om politic la Putere, culmea, deși ar putea să pară paradoxal, crești acești adversari în zorii României moderne, generația lui Brătianu, Kogălniceanu, Cuza a fost o generație de bărbați istorici. Ei și-au propus să modernizeze România, nu și-au propus să supraviețuiască la putere”.



„Probabil că lucrurile se vor schimba radical în România când întreaga putere, ajunsă după prăbușirea lui Ceaușescu, va dispărea de pe scena istoriei”.



„Cred că în prima parte a anului 1990, «oamenii de b... infiltrat oamenii în toate și, mai ales, în part... opoziție. Eu am format cartelul, conform căre... partidele de opoziție... cate sunt oameni... Cine își imagina că M... care este un caz ulu... mine, Miron Mitrea... care scotea în stradă... va ajunge acum să in... tidul de guvernămân... trugă sindicate

este ună nea!"

politică cire, noi suntem acum ca și înaintea celui de-al doilea război mondial, fără nici o țară protectoare. Poate se va trezi cineva în această clasă politică și se va gândi și la alianțe, deși cred că se va trezi greu, pentru că, ați observat, politica externă nu face obiectul nici unei discuții politice".

toți mi-au spus că este obligatoriu să slăbesc. Iată, făcând ceva pentru sănătate, obligat de viață, s-ar putea să arăt altfel și să se schimbe chiar și viața mea".

"Și în mine există o cusătoreasă!"

"Am un gust al senzaționalului, eu trăiesc știrile senzaționale și când ele nu sunt, devin îngrâțat nu pentru că s-ar micșora tirajul ziarului, ci pentru că așa mi se pare că nu s-a întâmplat nimic în ziua respectivă. În al doilea rând, am spus-o mereu, - și întrupez și eu acest adevăr pe care l-am spus: "În fiecare om, indiferent că este academician sau om simplu, există o cusătoreasă, deci un om mediu, un om mediocru căruia-i plac faptele diverse, senzaționale. Eu

sunt primul degustător al știrilor pe care le primesc și întotdeauna le trec prin filtrul nu al unui personaj snob, nu al unui intelectual, ci prin filtrul acestui om mediu, acestei cusătorese care este în mine și căreia-i plac melodramele, căreia-i plac filmele cu happy-end. Îmi plac și alte lucruri, desigur, dar am și acest nivel."

"Am văzut atât de mulți proști în politica românească postdecembristă!"

"Nu am intrat în politică deoarece consider politica, totuși, un domeniu trecător. Eminescu este mult mai puternic decât toți prim-ministrilor și regii și președinții care s-au perindat la conducerea României în al doilea rând, cred că n-a venit vremea, deși au trecut cinci ani de democrație, pentru a face o politică adevărată; regulile jocului politic nu sunt respectate, nici opinia publică nu le înțelege și o serie de elemente ale adevăratului politici, fair-play-ul, eleganța, prețuirea celui inteligent, celui talentat politic, nu sunt la modă acum. În al treilea rând, am văzut atât de mulți proști în politica românească postdecembristă! Pe unii îi știu, am lucrat cu ei, am rămas uluit că personaje cum este, de pildă, Ioan Gavra, au devenit vicepreședinți ai Camerei Deputaților! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că un ziarist care era corespondentul de Cluj al Scântei Tineretului va deveni lider de partid. Și, mai ales, au intrat foarte mulți oameni fără talent politic. Părerea mea este că talentul politic este un talent, ca și cel de jurnalist, ca și cel de scriitor, ca și cel de amant, pe care marea majoritate a clasei politice de azi nu îl are. La noi au ajuns prim-ministrilor și miniștrilor, parlamentari sau șefi de parlament direct de la, cum să spun, nici măcar de la coarnele plugului, pentru că așa au mai mult bun simț! Au venit direct de la masa de contabil sau direct de la situația de profesor mediocru!"

"Atenție la «ochelariști»! Ei vor pune bombe!"

"În perioada imediat următoare nu cred că vor apărea mișcări extremiste. Pe termen mai lung, da. Cred că ne îndreptăm spre un model tipic lumii a treia, o democrație bananieră, cum este și în Turcia, ca și în America Latină, și eu nu mă tem nici de PSM, nici de viitorul partid comunist. Cel mai pericu-

Top politic

"Îl apreciez pe Corneliu Goposu, pentru verticalitatea sa morală, îl apreciez pe Tudor Mohora, de la PSM, pentru că, deși într-un partid de fosile și de foști comuniști, reușește să fie un spirit echilibrat și modern, îl apreciez pe Petre Roman pentru această manieră europeană, bărbătească, de a vedea lucrurile, îl apreciez - culmea! - și pe Ion Iliescu, pentru marea lui șiretenie politică și pentru capacitatea de a supraviețui, pentru că este extraordinar să fie singurul fost mare activist comunist în fruntea țării atât de ani (și s-ar putea să fie și mai departe), îl admir pe Nicolae Manolescu pentru discursurile sale din parlament și îl admir și pe dl profesor Emil Constantinescu pentru rapiditatea cu care s-a maturizat, deși a intrat în viața politică târziu, a reușit totuși să recupereze, să-și creeze o imagine și, mai ales, să se bată cu o hărmălaie care e la ora actuală Convenția!"

loși vor fi această generație de «ochelariști», pentru că va veni o generație de studenți care știu 4-5 limbi străine, care au studiat la universități din străinătate și care se vor întoarce aici și nu vor găsi altă soluție de a lupta împotriva establishmentului, a societății constituite, cum spun americanii, decât punând bombe, aruncând în aer, făcând atentate! Nu uitați că în America Latină toți marii extremiști, și Castro, și Che Guevara, chiar și Carlos, au fost fi de oameni bogați și nu erau muncitori sau țărani, erau chiar oameni bine instruiți! Acestea vor fi grupările cele mai periculoase."

"Un popor care a doua zi uită"

"Poporul român este un popor nu numai fără memorie lungă, ci și fără memorie scurtă. Un popor care se inflamează - și revolta din decembrie este o inflamare - inflamă, sigur și manevrat, și care a doua zi uită. Acesta este unul din lucrurile cele mai grave! Se plictisește repede, se aprinde repede și se stinge repede. Dar cel mai grav este faptul că este un popor cu mare diferență între starea lui de spirit și faptă."

Misogin? Ei, nici chiar așa!

"A fost o perioadă, înainte de revoluție, când mă preocupau foarte mult femeile; sunt și multe istorii, iar femeile sunt... frumoase! Din acest punct de vedere, am un mare avantaj: am fost șef de mic și am avut amante de mic! Spre deosebire de mulți oameni politici de-ai noștri, șefia pentru mine nu mai spune mare lucru. Din cauza asta nu fac greșeli de șef, tipice șefului; în același timp, având amante de mic, mi-am dat seama că nici aici nu-i o mare afacere, pentru că până la urmă tot femeii sunt toate înainte de revoluție nici nu prea aveam ce face și acest «domeniu al iubirilor» era un domeniu pasionant, cu imprevizibil, cu tensiune; însă acum, mai interesantă decât viața politică românească, decât viața în general, nu poate fi! E mai capricioasă decât orice amantă și îmi acaparează atât de mult timpul, încât orice iubire părăsește în fața întrebării dacă va pica sau nu guvernul în urma mișcării de cenzură! Am o relație dus-întors cu politica, cred că la ora actuală e cea mai bună amantă a mea!"

MARIAN GHÎȚEANU ■

"Eu nu sunt un tiran!"

"Toată viața mea, și de familie, și cu rudele apropiate, cu mama și fratele, și cu cel din redacție, cu oamenii apropiați, n-am fost și nu sunt un tiran. Nu am această obsesie de a impune omului să facă ce vreau eu! Când cineva vrea să plece din redacție, eu - în cel patru ani de când presa liberă și am fost și șef și patron - niciodată n-am rugat pe cineva să rămână! Singurul lucru pe care l-am spus a fost să aibă grijă și că dacă îl dă afară de unde se duce, noi îl reprimim. Fiecare își sapă singur drumul, se descurcă pe cont propriu, indiferent că îți este copil sau frate. Eu nu pot decât să-l ajut. Am o fetiță din prima căsătorie, Ioana, care acum este în Belgia, împreună cu fosta soție. Stăm de vorbă la telefon săptămânal, când vine în vacanțe - bineînțeles că și le petrece cu mine, sigur că îl dau bani, pentru că este la o școală a Comunității Europene.

Are 17 ani și am aflat cu surprindere că vrea să se facă pilot de elicopter! Am înțeles că la ei, în Occident, această meserie este foarte interesantă. Voi fi întru totul de acord cu ea, obsesia de a-l îndruma eu destinul nu o am."



anului și-au artidele de de teoria toate sindi-miți». Mitrea, pentru e-șita, ncitorii, în par-să dis-



"Eu nu mă tem pentru soarta jurnaliștilor pentru că, din fericire pentru noi, în România nu există doi oameni care să se unească. Puterea este divizată și atunci când dai în Hrebenciuc, se bucură Cozmâncă, când dai în Văcăroiu, probabil că se bucură Dan Mircea Popescu, când dai în președinte, s-ar putea să se bucure vreun consilier. Câtă vreme clasa politică și politicienii de la putere vor rămâne dezbi-nați, niciodată nu vor reuși să ia o măsură foarte dură împotriva noastră, pentru că fiecare se gândește că va avea nevoie împotriva prietenului său - pentru că desecri sunt prieteni - ca să-l publice dosarul!"



"Nu mi se pare deloc fantezistă ideea că aș putea sta la pușcărie 2-3 luni, pentru vreun închipuit delict de presă! De la stocul am învățat că trebuie să te pregătești - cum spuneau ei - pentru moarte. Deci, pentru a nu fi surprins în viață, trebuie să te pregătești pentru orice rău! Nici Dumitru Popescu nu-și închipuia că va face pușcărie, nici Nicu Ceaușescu! Nu văd, deci, de ce ar fi chiar atât de neimaginabil și, dacă îmi imaginez, mă pregătesc! Cred că și acolo se poate trăi!"

Cum se pune șaua pe un pur-sânge

Parlamentul a ajutat Ministerul Culturii să încalce (pe) monumentele istorice

La o distanță în timp de două luni și jumătate de la emiterea mult comentată Ordonanțe nr. 68/26 august a Guvernului, plenul Senatului Parlamentului s-a întrunit în data de 10 noiembrie și a votat adoptarea respectivei ordonanțe - înființarea Institutului Național al Monumentelor Istorice, ca organism cu personalitate juridică în subordinea Ministerului Culturii și posibilitatea ca personalul fostei Direcții a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice (DMASI) să se transfere la ministerul tutelar. Această decizie vine în contradicție cu numeroasele acțiuni contestate, organizate de specialiști, care au încercat zadarnic să atragă atenția asupra efectelor negative ce decurg din subordonarea DMASI Ministerului Culturii.



Un protest pe care Puterea l-a tratat cu... ceafa!

În spatele acestei mișcări stau interese imense, care nu vizează doar hipercentralizarea. Cel mai bun exemplu este zona veche a orașului București, unde existența însăși a monumentelor istorice devine problematică. Nu numai că se va îngreuna circuitul documentelor de la unitățile teritoriale către centru, dar crește probabilitatea apariției abuzurilor în repartizarea anumitor clădiri, ori terenuri patrimoniale, în aprobarea de demolare a unor construcții de interes național.

Nici Uniunea Arhitecților nu s-a declarat de acord cu tutela dictatorială a Ministerului Culturii, conștientă că oricând, peste noapte, Centrul pentru Administrarea și Protecția

Patrimoniului poate să caseze orice teren, ori clădire și să repartizeze cine știe cui dreptul de a dispune de soarta unui sit, ori monument istoric.

Autoritatea Ministerului Culturii asupra patrimoniului mobil și mobil a fost întărită o dată cu Hotărârea de Guvern nr. 642/11 octombrie, prin care se face și reorganizarea aceluiași minister. În condițiile în care membrii comisiilor vor primi o indemnizație de ședință cât un salariu minim pe economie, în plus față de retribuție, nu e greu de prevăzut că „specialiștii” culturii noastre vor fi ocupați până peste cap. Cu ședințele.

ADA NICOARĂ ■

Croazieră de lux

30 de scriitori români înfruntă furtunile Mării Negre

□ Guvernul Văcăroiu nu le-a dat nici măcar de-o... „săniuță”!

De duminică trecută se află în plină desfășurare o croazieră de lux pentru scriitori. Peste 400 de scriitori din 30 de țări s-au imbarcat la bordul vaporului World Renaissance și au pornit din port în port de-a lungul litoralului Mării Negre. Acțiunea, menită să ducă la strângerea relațiilor dintre literații europeni, beneficiază de sprijinul mai multor guverne, mari companii și fundații care au acoperit prin donații costurile necesare (circa 4000 de dolari de persoană).



„Locul faptelor” - World Renaissance

În toate țările riverane Mării Negre sunt organizate primiri fastuoase, iar participanților li se asigură cazarea în hoteluri de cinci stele și condiții excelente. În Bulgaria, de exemplu, scriitorii vor fi primiți chiar de vicepreședintele statului, (și ea scriitoare), Blaga Dimitrova.

La bord se află și 30 de scriitori români. Printre aceștia, nume de prestigiu: Mircea Ciobanu, Ștefan Agopian, Florin Iaru, Adriana Babeți și președintele Uniunii Scriitorilor, Laurențiu Ulici. Spre deosebire de colegii lor bulgari, turci, greci și ucraineni, scriitorilor români le crăpă obrazul de rușine. Asta pentru că chiar guvernul Văcăroiu nu a vrut să acorde nici un fel de fonduri de protocol, mai mult chiar, nu a dat nici un fel de atenție evenimentului. Vecinii noștri se dovedesc mult mai atenți cu imaginea țării lor.

La Constanța (una dintre escalele vaporului de lux, alături de Pireu, Varna, Odessa, Izmir, Istanbul și Salonic), participanții la croazieră vor fi cazați chiar pe vapor și se vor descurca pe cont propriu cu vizitarea orașului. Singurele acțiuni organizate la Constanța sunt un fel de recepție dată de autoritățile locale cu sprijinul unor sponsori particulari și un concert susținut în mod gratuit, în cinstea scriitorilor, de către cunoscutul jazzman Harry Tavitian.

TOMA ROMAN Jr. ■

Nicolae Breban:

„O bună amintire este o prețioasă profecție”

Cu numai 4000 de lei pot fi cumpărate amintirile domnului Nicolae Breban, apărute la Editura DU Style sub titlul Confesiuni violente. Volumul, lansat în Librăria Sadoveanu și la scurt timp la Librăria Lucațărul, a stârnit interesul celor care, prin forța împrejurărilor, l-au cunoscut. Aceștia au vorbit la lansare despre rolul pe care dl Breban l-a jucat, stabilind o punte între România și lumea occidentală, referindu-se la plecarea sa din „fruntea bucatelor” culturale, fuga sa din țară și permanențele sale reveniri, într-o perioadă în care cultul personalității „conducătorului iubit” era durere națională.

Di George Pruteanu, a remarcat „lipsa frumoasă de jenă în a spune adevărul” pe care Nicolae Breban o dovedește și despre „cultul intelectual al ideii de putere”.

Di Mihai Zamfir încă nu s-a lansat în afirmații critice, considerând aceste confesiuni „deloc violente” un document al istoriei literaturii române contemporane.

Constantin Iltirnie, ascultătorul dlui Breban, a mărturisit că a mers „pe un stil construit” și că „atențează la postura de ucenic în atelierul dlui Breban”. Așa să-l ajute Dumnezeu!

LUCIA ȘTEFANOVICI ■



Stephen W. Hawking: SCURTA ISTORIE a TIMPULUI - Edit. HUMANITAS, 1994, 221p., lei 2850

O minte scriitoare, imobilizată într-un scaun pe roți, cutieră spațiul și timpul; printr-un efort de imaginație și de cunoaștere tălmăcește tainele universului. Hawking recunoaște că totul a plecat de la intenția, mai modestă, a redactării unei cărți de popularizare privind găurile negre. Cel ce este atins de o boală locomotorie, utilizând un program de comunicare și un computer personal, schimbă handicapul său cu o amplă călătorie, formă de expansiune a energiei, a fanteziei, a efectelor nicidecum direct detectate. Pasionant mi se pare, cu deosebire, modul de abordare a problemelor dificile; dacă m-aș opri la un exemplu ar trebui să amintesc interpretările propuse pentru combaterea ideilor preconcepute. Astfel, despre legile gravitației se zice că determină o densitate infinită. În acest caz, ce se întâmplă cu găurile negre, forme de vid? O redefinire a astronomiei să fie suficientă?

Emilio SALAS: MARELE DICȚIONAR al VISELOR - Edit. UNIVERSAL DALS, 1994, 255p., lei 1290

Oricâtă raționalitate am dovedi în viața de toate zilele, este evident că ea nu interzice sălbiciunea multora din noi să trăim în registre diferite drumul de la luciditate trează la universul oniric. Felurile metode de cercetare nu au epuizat domeniul și mai ales nu au descifrat mesajul viselor. De unde curiozitatea cu care ne privim pe noi înșine propria personalitate cufundată în timpul cât dormim, interval rezervat așa zicând odihnei, totuși nu rareori străbătut de contacte și confruntări ciudate, inexplicabile. E, dincolo de zona obscură a senzaționalului, o lectură frapantă, de adânc filozofic.

Paul FÉVAL-flut: TINEREȚEA COCOȘATULUI. ROMANUL lui LAGARDÈRE - Edit. ELIS, 1993, 377p., lei 1300

Punct de referință în literatura de consum popular a veacului trecut, romanele decupate pe felii, semnate când de Eugène Sue, de Ponson du Terrail, când de Alexandre Dumas sau Balzac, atrag cititorii și creează o specie nouă în jurnalistică - folietonul. Paul Féval, tatăl întâi, pe urmă și fiul, exploatează pe rând un filon de aur: viața lui Lagardère, personaj de legendă cărui se alătură un altul, Cocoșatul. Cuplul ne poartă spre peripeții și mistere inepuizabile în intervenții, intrigă, legături de al căror rezultat depind destine, avuții dispar, les la iveală comori - ciclu bogat în roade epice pentru receptorii tot mai numeroși ai prolificilor romancieri. Fenomenul social ce saturase piața publicisticii până spre anii de început ai secolului nostru cade însă în desuetudine după primul război mondial; lumea s-a saturat de „povești”, s-a maturizat. Folietonul se convertește în altceva...

Ion MANOLESCU: ÎNTIMPĂRI din ORĂSELUL NOSTRU - Edit. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1993, 199p., lei 500

Un debut cum întâlnim foarte rar; editorii nu riscă să investească în începători.

Este în schimb, ce face consecvent cu scopurile culturale, „Cartea Românească”, din convingerea că, alături de alte nume propuse publicului, și Ion Manolescu face parte din suma inițiativelor de expresie ale actualului moment literar. Acesta, un mizantrop muntean, narează ingenios succesiunea de potlogării dintr-un ciudat spațiu valahian-american populat cu femei năroade și bărbați supărăcioși.

HENRY ZALIS ■

N.R. Rugăm editurile interesate să trimită pe adresa redacției exemplare semnal pentru semnatarul acestei rubrici.

După un sfert de veac, pe scena Naționalului

Romeo și Julieta - un spectacol tineresc și curajos

□ Lectura regizorală a Beatricei Bleonț surprinde prin maturitatea și fermitatea ideilor



Romeo, Lady Montague (Carmen Ionescu); renunțarea la faimoasa scenă a balconului și plasarea dialogului dintre îndrăgostiți într-o cadă de baie plină cu spumă; vâlul negru uriaș care o acoperă pe Julieta moartă. De asemenea, studenții de la Hyperion au susținut un rol colectiv, populația din Verona, împărțită în cele două tabere ale familiilor ce se dușmănesc. Pe

Romeo îl interpretează tânărul **George Călin**, student în anul III la ATF. Celebritatea rolului nu pare să-l fi speriat. În mare parte, el reușește un Romeo convingător, poate, uneori, ușor infantil, alteori, exaltat. Cu siguranță, Călin a evoluat de anul trecut, când filma în Chira Chiralina. Pentru Julieta a fost preferată **Teodora Cîmpineanu**, aspirantă la ATF, a cărei dicție exersată face impresie bună. Eroina Beatricei Bleonț este mai puțin idealizată, este mai terestră, contemporană chiar. Și nu e un defect, decât în măsura în care se simte că e o personalitate reformată încă. Tandemul Călin-Cîmpineanu mai trebuie să se cizeleze, să se rodeze. **Zoe Muscan**, doica Julietei, are câteva momente de adevărat recital actoricesc, pe care intervenția regizorală este minimă. În rolul lui

Mercutio îl găsim pe un **Claudiu Bleonț** degajat, sigur de el, puternic, dezinvolt. Înlocuirile lui George Ivașcu cu **Gabriel Costea** (Tybalt) și a lui Valentin Urtescu cu **Constantin Dinulescu** (Lorenzo) cu siguranță că au fost operate de către regizoare numai pentru ca spectacolul să câștige în dramatism, a cărui subliniere

muzicală este bine susținută și de coloana sonoră a lui **Gabriel Bassarabescu** și de vocea sopranei Donella del Monaco.

Să mai spunem că Sala Mare a Teatrului Național gemea de lume. Toate culmile erau pline de studenți, printre care - câțiva actori pierduți în marea tiner-

ilor, veniți să-și vadă colegii. La sfârșit, s-a aplaudat îndelung. Un spectacol maraton, fără pauză, care a lăsat o impresie generală bună. De laudat conducerea TNB pentru promovarea tinerelor talente; măcar acum, în ceasul al doisprezecelea...

ADA NICOARĂ ■

Teatrul Odeon

Mihai Măniuțiu

dă publicității un protest radical

Starea de criză profundă în care se află teatrul românesc, și în special Teatrul Odeon, determinată de configurația actuală a scenei politice, este încă departe de a se schimba.

Lipsa de reacție a Ministerului Culturii la numeroasele proteste, ale celor interesați, privind demiterea lui Alexandru Dabija din fruntea Teatrului Odeon, a stârnit, după recenta demisie a lui Marcel Iureș, o altă acțiune de protest. Regizorul Mihai Măniuțiu face publică următoarea declarație:

„Acuzațiile care au dus la demiterea lui Alexandru Dabija din funcția de director al Teatrului ODEON s-au dovedit, între timp, dacă mai era nevoie, nejustificate și mincinoase. Constat, cu toate acestea, că Ministerul Culturii și Inspectoratul pentru Cultură al Municipiului București nu au revenit asupra nefericitei lor hotărâri. Drept consecință, prestigiul teatrului a scăzut vertiginos, în numai câteva luni, iar instituția, care se dovedise a fi cel mai viabil model teatral românesc, recade acum, în fiecare zi, în anonimatul din care numai talentul de manager și de arhitect spiritual al lui Alexandru Dabija îl smulse pentru o vreme.

Socotind că singura cale dreaptă, și-n același timp salvatoare pentru Teatrul ODEON ar fi reînstalarea necondiționată a lui Alexandru Dabija în funcția de director, declar că sunt întru totul de acord - în semn de protest - cu refuzul de a mai juca spectacolul Richard al III-lea, în cazul în care dorința noastră legitimă nu va fi satisfăcută.

Îmi retrag, de asemenea, toate proiectele de la acest teatru și țin ca semnătura mea să nu mai fie asociată cu această instituție până în momentul când ea va deveni iarăși ceea ce a fost sub conducerea lui Alexandru Dabija.”

MIHAI MĂNIUȚIU ■

La Casa Americii Latine

Expoziție de pictură naivă, grafică și artă decorativă



Una din lucrările lui Petru Vintilă

□ Armonie de culori, forme și idei

Casa Americii Latine a fost gazda expoziției de pictură naivă, grafică și artă decorativă cuprinzând lucrările din Petru Vintilă, Petru Vintilă jr. și Gheorghe Gogescu.

Cunoscut ca prozator, membru al Uniunii Scriitorilor din România, **Petru Vintilă** își descoperă și fructifică înclinațiile spre pictură, expunând la Viena, Stockholm, Wageningen (Olanda), Sorento (Italia), Köln, Diest (Belgia) și România. Întrebat cum și-a descoperit înclinațiile spre

această artă - evenimentul petrecându-se la o vârstă apreciabilă - dl Petru Vintilă a răspuns printr-o frază aparent paradoxală: „Mi-am moștenit fiul, care a urmat Academia de Arte Plastice”. În opera sa, tematica fundamentală o constituie cotidianul, încercând surprinderea și redarea lui în contururile unei filosofii primare, ca element fundamental, necesar evoluției.

Mai abstract, **Petru Vintilă jr.**, încearcă să redea vizual senzorialul, comunicarea cu o lume imaginară, dar posi-

bilă. O lucrare reprezentativă pentru stilul său o constituie **Universuri paralele**.

Armonizându-se perfect cu exponatele de pictură și grafică într-un cadru de expunere adecvat, tapiseriile lui **Gheorghe Gogescu** armonizează elementele arhitectonice cu geometria pardoseliilor, predominante în lucrările sale, iar jocurile de șah realizate de el au rol de comunicare spirituală desprinsă parcă din sensul îngust al utilului.

LOREDANA TUDOR ■

Bayreuth - 800 de ani

Succes românesc în "citadela" lui Wagner

Bayreuth, "citadela wagneriană", a împlinit 800 de ani. Printre manifestările ce au marcat acest eveniment s-a înscris, într-un anume fel, și concertul susținut de studenți ai Academiei de muzică din Cluj la Sala Europa a Centrului Internațional al Tineretului. Desfășurat sub patronajul deputatului federal Herthmund Kosik, concertul și-a propus, pe de o parte, promovarea noulor generații de muzicieni care au, deja, un palmares internațional și, pe de altă, comemorarea lui Grethe Barth, care s-a născut în 1921 în Transilvania și a studiat muzica la București. Mai târziu, la Bayreuth, a devenit organizatoarea artistică a acestor întâlniri care au avut ca scop apropierea tinerilor din întreaga lume prin intermediul artei.

Presa germană a comentat pe larg evenimentul, subliniind calitatea deosebită a interpretărilor și varietatea programului abordat. Spre exemplu, **Nordbayerischer Kurier** menționa faptul că "cei patru soliști români, laureați cu premii internaționale, se află pe cel mai bun drum către o mare carieră. Violonista **Melinda Boreș** și pianista **Cristina Mureșan** au realizat o interpretare nuanțată a Sonatei în Sol major de Beethoven, pentru că, apoi, în Sonata op. 25 de George Enescu, s-a evoluat cu sensibilitate și căldură, în pagini de melancolică rezonanță folclorică. Ne-am ținut, apoi, respirația, ascultând cântul oboistei **Adriana Beteag**, care, interpretând Variațiunile pe teme din opera **Favorita** de Donizetti-Pasculli, a surprins prin capacitatea de a depăși dificultățile tehnice. După Sonata nr. 1 de Enescu, **Daniel Golț** a abordat cele două opusuri de Liszt - **Valée d'Obemann** și **Mefisto-wals** - ca un pianist plin de forță, care știe să reliefeze pro-

funzimi nebănuite. Cântând aria din **Don Carlos**, baritonul **Marian Pop** și-a pus în valoare întregul potențial vocal, dar, conștient că talentul său stă în latura comică, a fost cuceritor în **Bărbierul din Sevilla** și a transformat și Prologul din **Palaș** într-o comedie. Publicul a fost entuziasmat, concertul din Bayreuth constituind, pentru tinerii români, o etapă importantă în cariera lor.

Soliștii din Cluj au cucerit Bayreuth-ul, oraș în care, la început de veac, un bariton român strălucise pe scena teatrului wagnerian - se numea (nu întâmplător) **Dimitrie Popovici-Bayreuth** și venea din... Cluj. Coincidența face ca acest mare artist să fi condus Academia de muzică, unde acum studiază cei patru tineri muzicieni. Într-un oraș de mare tradiție culturală, românii au dovedit că au ceva de spus Europei, cel puțin în domeniul muzicii.

ANCA FLOREA ■



Texte sub lupă

● PARDAILLAN, București, VASILE MARCIUC, Satu Mare, DORU DOBRESCU, Brașov, A.T., Berceni, Sectorul Agricol Ilfov, MARIETA CONSTANTINESCU, Făgăraș, Brașov, GHEORGHE RADU, Slobozia, ION DIACONESCU, Dej, VICA DORNEANU, Brașov, M. BULIGAN, București, COSTE THEODORU, Aiud, DRAGO-

rost. Mi-am cumpărat puțin optimism la pachet" (Intârzieră) Cel mult, ati putea ajunge ministru al culturii.

● DANA CENUȘĂ, Slatina. Nu mă flatează faptul că lăsați în sarcina mea selectarea versurilor. Măine-poimăine o să-mi cereți să vi le și scriu.

Și apoi, chiar să vreau, n-aș putea să fac o alegere, fiindcă nu este vorba de poeme bune și poeme proaste, ci de poeme care sunt în același timp și bune, și proaste. În textele dv. aluvionare, prozaice se înecă numeroase intuiții poetice valoroase pe care dv. - și nu altcineva - trebuie să le salvați și să le puneți în valoare, rescriind poemele.

● LOUIS CYR, Călărași. Povestirea Centura se situează sub nivelul unei compuneri școlare:

"Dumitru mergea absent legănându-și corpul masiv dar atletic. Privea în gol prin trecători sau în asfaltul trotoarului. Lovise câțiva trecători dar în mulțimea ce se revărsa peste bordura în stradă nu-l deranjează nici pe el nici pe cei loviți".

Vă trebuie o profesoară de limbă română.

● MANUELA ȘTEFAN, Hunedoara. Aveți spirit de observație. Într-adevăr, într-o societate abrutizată de stilul de viață comunist, o femeie frumoasă, în loc să fie o răstătată a bărbaților sau măcar să fie tratată ca oricare alta, cade repede în dizgrație și ajunge o victimă. Nu-mi place însă că povestirea dv. - intitulată **Atenție! Nu enervați animalele! Nu răspundem de consecințele** - seamănă cu o demonstrație. Sunteți indignată și tendentioasă, ca un senator când ține un discurs, și nu senină și comprehensivă, ca un scriitor când își studiază semenii.

● EMIL CONSTANTINIU, Iași. Eseul intitulat **Dieu**, în loc să-mi impună respect prin subiectul ales, m-a făcut, iertați-mă, să râd în nohote. Sunteți un Cațavencu al retoricii pe teme religioase. Frazele dv. se desfac la nestârșit:

"De cum mi-am propus evlavios și visător, așa cum un atare subiect trebuie tratat, ba chiar întrebându-mă dacă totuși sunt demn de asta, cu o cultură enciclopedică de considerații religioase ale necunoscutului ce din anii mei mai tineri cu deosebit interes m-a preocupat, străduindu-mă pentru ceva care să mulțumească nepotolita mea sete de absolut; sprijinită de acte ascetice și înțelegând bine că trebuie să mor ca existență pentru mine, spre a li capabil de ceea ce este infinit și veșnic" etc., etc.

● GABRIELA SATNOIANU, Galați. Cultivați, din nefericire, o frumusețe convențională, care

nu mai impresionează azi decât pe oamenii lipsiți de cultură:

"Îți rostesc numele și mă aud strigată de ecou în tine. Îți caut privirea și frunzele toate/ Îmi aduc tinerețea lor veșnică. // Îți-am căutat inima și am găsit o jumătate din ea/ Lângă jumătatea inimii mele." (Rostire)

Poemul dedicat lui Eminescu suferă și el de convenționalism: "Eminescu - idealul unei vieți fără de moarte/ Visul românesc ce arde dincolo de orice timp/ Am fi fost atât de singuri fără ochii lui de noapte/ Am fi fost atât de singuri și de goi și de umili."

Eminescu, în secolul trecut, era mai autentic și mai modern decât dv.

● TRAIAN COSMIN PAȘCA, Bumboc-Jiu, Gorj. Se vede că versificați la facultate, în orele de curs, în loc să urmăriți cu atenție ce spune profesorul:

"Căruț e galben și fără cal/ Prin ferestre albesc raze de soare/ Azi e o zi călduroasă de vară/ Și cățelele de matematică sunt goale. // O privesc și e la fel de frumoasă/ Îi cer împrumut o amintire/ Mă privește ca pe o ecuație diferențială/ Nerezolvată de o față lubră." (Zi de vară)

Improvizațiile de acest fel pot face farmecul unei zile din viața dv., dar nu-i interesează și pe alți cititori. Ele n-au o frumusețe proprie, ci frumusețea a ceea ce trăiți la un moment dat. Cineva aflat în afara situației nu simte nici o emoție citind versurile respective.

Un poet trebuie să-și propună nu neapărat să-și înregistreze emoțiile, ci să provoace emoții.

● ANDREI ADRIAN BĂJAN, Câmpulung Muscel.

Mi se pare expresiv autoportretul dv., pe care, după cum vedeți, îl și reproduce. Aștept și alte ce-sene cu care să ilustrez aceste pagini de literatură.

● MARIAN POMPIERU, Reșița. "Cum se plătește poezia?"

Am mai explicat: cu viața.

● PAVEL CARANFIL, Constanța. Faptul că scrieți despre mare nu constituie, cum credeți, un atu. Puteți să scrieți și despre un lac, despre un iaz sau chiar despre o bălă nenorocită rămasă după ploaie. Important este să aveți talent. Trimiteți-mi textele ca să discutăm cu ele în față.

● MARIA POPESCU - VRANCEA, Focșani, ELEONO-

RA MUNTEANU, București, BIBI PARASCHIVESCU, Caransebeș, LUCIA HODOȘ, Iași, CONTIN STANCIU, Vatra Dornei, DOINA MURGEANU, Glur-

Poemul săptămânii

INCOGNITO CA UMBRA LUI MIRCEA LA COZIA

eram pe vremuri foarte bun ca Iustin panță de bun
așa-mi ziceam și-n continuare cu săpun
cu pensonul fața în fața oglinzii o blând parcurgeam
era cerul bleu era cald era dimineața
faceam bucle prin plăți și-mpingeam ceața.
"zece lei lumânarea snopul o sută"
"hal... de la mine... la niște gull..."
- în dreptul flectării tarabe precupeți ferecați în cutii albastre și
de sticlă - "... ridichi... minereu de mică..."
benii în buzunarul meu tremura bălăcești vodă ștefani poezi nu
le mai tăcea gura la precupeți și-am plecat
orașul leșos sub picioarele mele.
magazinele cu exorbitante nimicuri sus norii cu florale islicuri
cafeaua flerbând în ibric și magina de scris care tolocănește
poeme:
"un batalion trecea de îngeri în izmene/un potop de fulgi bul-
versează strada..."
și eu pe scaun cu mine însumi făcând rocade.
asta ei eram pe vremuri foarte bun
că turnam că umpleam cu șampanie pagini roze de-album
și-mi spunea soția cităz: "bravos! ești propriul tău tribun na-ți
un sceptru frumos!"
- slăbisem îmi crescuse o barbă arătam ca umbra lui mircea
la cozia - îmi umpleam paharul cu vodcă se lăsa să prăbușea
înserarea
că nu știam ce mă cuprinde leșinul mirarea
vreun sentiment acut de însingurare?
ba o tristețe acută și umiltoare
afară ninge și moș stănt crăclun
din milenară tradiția nost' națională coboară
în mâini cu volumele mele de versuri legate cu-o sfoară.
vine să mi le facă halali cadou
și să mă proclame poet anonim și erou...

VIOREL FLORIN COSTEA
Molnăști

glu, VLADIMIR T., Timișoara, MIRCEA STOIAN, Medgidia, MITICĂ STOLERU, București, B.J., Mangalia, MARICICA TUDOSE, Alba Iulia, BARBU DUMBRĂVEANU, Jimbolia, ALEXANDRU MAREȘ, București, DESPINA PĂDUREANU, Ploiești, NAE C. TUTUNARU, București, ILIE SUCEVEANU, București, TEOFIL LUNGU, Târgu Mureș, HARALAMBIE DURA, Arad, CRISTIAN BASARABESCU, Alexandria, FLO-RINEL CAZABAN, București, ROMULUS VĂCARU, Bala Mare, MEDEEA BALOTEANU, Fetești, LELIA M., Pitești.

MIR ARIEȘANU, Constanța, GERALDINA F., Cluj, MIHAI POPIȘTEANU, București, SILVIA COSTINEANU, București, ION DINVALE, Reșița, MONICA P., Sinala, FETIȚA CEA BLONDĂ, Curtea de Argeș, GIGI CURTĂ, Cluj, HORIA PERIANU Lugoj, P.DONOSE, București, ALINA HAVRIȘCIUC, Roman, RĂZVAN HARTMANN, Timișoara, PERICLE NEGAIANU, Buzău, VIRGIL ȘCHIOPU, Bistrița, N.M., București, NELLY, București.

Trebuie să vă completați întâi pregătirea intelectuală și abia apoi să scrieți literatură. Chiar dacă aveți talent, el nu este încă vizibil, pentru că îl acoperă o mazăgă de incultură și prost-gust.

Textele dv. nu pot fi publicate, dar dovedesc că aveți aptitudini pentru scris. Merită să faceți noi încercări.

O veste bună pentru toți corespondenții

În afară de premiul în bani care se acordă anual, la 1 noiembrie, și la care candidează automat fiecare text literar publicat în cadrul **Mașinii de scris**, a mai apărut un premiu, poate și mai tentant: **dreptul de a publica o carte** la Editura Universal Dalsi din București. Proprietara Editurii, scriitoarea Maria Marian, îmi dă mână liberă să aleg manuscrisul câștigător, dintre cele sosite la redacție până la data de 1 martie 1995. (După cum vedeți, juriul este format și de data aceasta numai din... mine. Dar vă asigur

că n-am să mă las în nici un fel corupt.) Manuscrisele pe care mi le trimiteți (indiferent de gen: poezie, proză, teatru, eseu, critică literară etc.) au, deci, șansa să apară nu numai în spațiul acestei rubrici, ci și sub forma de carte. Iar această șansă și-o pot disputa **toți cei care scriu literatură**, fie ei profesioniști sau amatori, celebriți sau tineri de care n-a auzit nimeni.

Cu această perspectivă încurajatoare (și pentru dv., dar și pentru mine, întrucât nu pot

rămâne indiferent văzând că atâția autori talentați stau cu cărțile nepublicate), aștept în continuare texte de la dv., de preferință dactilografiate, pe adresa: Alex. Ștefănescu, la Revista **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1 sector 1, 71.341 București.

Vă rog din nou să faceți un sacrificiu bănesc și să vă abonați la revista **Flacăra** pentru că această revistă reprezintă singura formă de comunicare între noi și există riscul să n-o găsiți întotdeauna la chioșcuri.

Cel ce gândește singur: CECILIA CARAGEA



Primo din când în când, de la Timișoara, texte filosofice semnate de un misterios Raymundo Lledo. Sunt texte de o mare densitate a ideilor, scrise nu numai cu competență filosofică, ci și cu o arzătoare îngrijorare față de soarta ființei umane. Cine se ascunde sub pseudonimul cu sonoritate spaniolă? Conform unei prejudecăți curente, am crezut că este vorba de un bărbat bătrân, cu o barbă albă, care stă cu tâmpla rezemată meditativ într-un deget. Ca să aflăm acum, cu imensă surpriză, că filosoful este de fapt o tânără de 24 de ani, studentă simultan la Matematică și Filosofie în Timișoara, pe nume Cecilia Caragea.

Și că mai este - culmea! - și frumoasă și exuberantă.

„Chiar dacă în viața de zi cu zi - îmi scrie Cecilia Caragea - pozez într-o persoană mondenă și frivolă, îmi doresc să mă ocup serios de filosofia științei. Însă până acolo mai am mult de citit, de studiat, de trăit. Așa că m-am gândit să-mi exerseze mâna cu aceste eseuri...” Doar să-și exerseze mâna! Mi se pare superb acest mod risipitor-surâzător în care o tânără își folosește excepționala înzestrare intelectuală.

Despre moartea furată

Ce am putea spune despre moarte, când „clipa morții mele este pentru mine un viitor inaccesibil” (Merleau-Ponty)? Văzut de către om, animalul trăiește și moare întotdeauna la persoana a treia. Or, noi murim întotdeauna la persoana întâi. (Cei care sunt demenți și mor după mulți ani de existență „legumicolă” nu pot fi înțeleși decât ca „morți vii”.) Există deci o moarte la prima persoană, singura cu adevărat umană. Morțile celorlalți mă învață moartea mea, dar asta nu e suficient. În trecutul meu nu găsesc decât confirmarea a mil de morți, dar nu și a morții mele: ea este un mister a cărui cheie o deține fie Dumnezeu, fie natura, fie statistica. Această moarte o am în mine ca pe o sentință a morții care e mereu la orizontul gândurilor mele. (Chiar dacă în cadrul speciei umane din ce în ce mai mulți indivizi ajung la maturitate, iar maturitatea crește în durată.)

Moartea omului nu e niciodată una oarecare, ea e întotdeauna semnificativă, fiind întotdeauna o relație cu ceilalți. În plus, noi suntem în situația de „condamnați la moarte” (Camus), avem cunoașterea finitudinii noastre. (Și aici am putea să ne amintim că pentru Hegel lucrurile naturale sunt finite prin aceea că limita lor nu există pentru ele, ci doar pentru noi, care avem cunoașterea despre această limită.) Situația de condamnat la moarte e proprie adultului.

În opoziție cu cea a copilului, despre care nu ar fi fals să se spună că e condamnat să trăiască. Se pare că maturizarea e constituită și din asumarea responsabilității a condiției umane. Un argument poate fi și frecvența sinuciderilor sau a crimelor începând cu adolescența și apoi pe măsură ce se înaintează spre maturitate. (Chiar Omul-Dumnezeu, acum două mii de ani, a ales situația de condamnat la moarte și executarea sa de către ceilalți, revolta sa perfectă fiind învierii.)

Noi suntem, din ce în ce mai mult, cu, pentru și prin ceilalți. Să dăm doar exemplul televiziunii, care ne face, în cel mai privat colț al vieții noastre, simultani cu ceilalți și cu lumea. Astfel, moartea se apropie la maximum de ceilalți, devenind o subiectivitate centrifugată.

Dacă în trecut sexualitatea era ocultată de către decența burgheză, iar moartea solemnizată, noi am dat frâu liber sexualității, însă cu moartea nu mai știm ce să facem. Așa cum altădată era indecent să vorbești despre sex, astăzi e șocant să rămâi aproape de locuri și de momente ale morții. Dacă modernitatea constă în a reduce ființa la fapturi, limbajul la informație și timpul la producție, este clar că nu mai e mare lucru de spus asupra morții.

De-a lungul istoriei, moartea a fost imblânzită, terifiată, exaltată, pentru că astăzi ea să fie ascunsă.

Există o diferență între lumea antică, care exilază cadavrele afară din oraș, și lumea creștină, care le instalează sub dalele bisericilor și lângă zidurile sanctuarelor. Melancolia mormintelor e preschimbă în așteptarea colectivă a învierii. În polida acestei diferențe, putem reține capacitatea oamenilor de a ritualiza fără a se înfrica de a trăi într-o anumită familiaritate cu moartea, care era înțeleasă ca fiind mai mult fidelă decât inflexibilă. Chiar Don Quijote, ultimul supraviețuitor al Evului Mediu târziu, devine în fața morții înțelept și recunoaște cu o calmă luciditate ora apropierei ei.

După secolul al XIII-lea, moartea devine drama personală a eului, pentru că să ajungă până la exaltările baroce din secolul al XVIII-lea, până la tandrețea romantică a secolului al XIX-lea, până la religiozitatea laică a cimitirelor. În aceste perioade moartea era un fel de spectacol de avertizare, de pasiune sau de amintire printre cei vii. Astfel după ce a fost osuar prevestitor al mormintelor goale, apoi pat de agonie pentru spaimile sufletului, moartea a devenit un mausoleu emblematic pentru înstaurarea și edificarea celor vii.

În secolul al XX-lea muribunzii sunt izolați în spatele paravanilor din spitale, doborâți de pe haine, cimitirele au fost înlăturate din planurile de urbanism. Moartea este ascunsă.

Astăzi, în jurul orașelor noastre există cimitire de mașini, de pneuri uzate etc. etc. Azi, e cât se poate de clar că morții sunt rebuturile noastre.

Într-un fel e normal să fie așa, deoarece căutăm să excludem ceea ce nu putem resorbi. Dar nu cumva excluderea contemporană a morții reprezintă cheia alternanțelor prin care trec societățile industrializate care ba exultă la viitorul lor, ba sunt deprimite de catastrofele lor? Să ne amintim doar că în timp ce societățile industrializate izolează morții și îi condamnă la mutism, în societățile afro-braziliene morții îi vizitează, îi protejează și îi hrănesc pe cei vii.

Murim din ce în ce mai mult în spitale, unde izolarea muribunzilor e din ce în ce mai mare. Medicii trăiesc moartea bolnavilor lor ca un eșec al tehnicii lor. Din ce în ce mai mult murim fără să o știm. Moartea ne e furată. Dar, dacă moartea ne este furată, și viața ne este furată, căci autogestuirea morții noastre implică autogestuirea fiecărui din actele noastre. Însă putem să ne înfrângem spaima care e legată de suferință, spaima de ceva deopotrivă cunoscut și necunoscut, frica de moarte în alteritatea ei radicală? Vrem cu adevărat să ne dăm seama de propria noastră moarte?

Ar fi fals să credem că moartea nu ne poate fi furată, deoarece ea e doar celălaltul pe care noi nu-l vom cunoaște niciodată. Pentru că moartea nu e doar un fenomen natural, ci și un fenomen cultural, iar furtul de care vorbeam privește de asemenea și ansamblul raporturilor conștiente individuale și colective pe care noi le putem întreține cu moartea noastră din timpul vieții. Numai că noi trăim în primitivitatea

de care îi acuzăm pe alții. In suportabilul nu este reprezentat de mloasa preluare socială a morții, ci de minciuna societății noastre care produce, fără să o recunoască, o altă moarte, crezând că-și abolește suferințele și pericolul prin acumularea de bunuri, de servicii și de tehnici.

Despre Stat și Dumnezeu

„Dați cazarului ce e al cazarului și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu.” Aceste cuvinte sunt în general interpretate în sensul unei concilieri între regatul cazarului și acela al lui Dumnezeu, în sensul aplanării conflictului dintre cele două regate, dar viața lui Cristos a constituit un conflict de cea mai mare intensitate. Pentru că, în realitate, regatul cazarului nu a consimțit niciodată la recunoașterea regatului lui Dumnezeu ca un regat autonom și totdeauna exigent în cerințele sale. Regatul cazarului tolerează creștinismul în măsura în care acesta i se adaptează și îi servește. El recompensează atunci aceste servicii prin acordarea anumitor privilegii. Fenomenul care se numește astăzi Stat totalitar nu este un fenomen accidental, propriu unei singure epoci; el decurge din adevărata natură a Statului. Statul totalitar pretinde a fi el însuși o Biserică, el organizează sufletele umane, guvernează, dirijează, el este îndrumătorul conștiințelor și al gândurilor oamenilor, nelăsând loc libertății spirituale, sferei regatului lui Dumnezeu. Prin natura sa, Statul vrea să joace un rol de o importanță universală, el vrea să cuprindă totul.

Regimul comunist nu diferă, sub acest aspect, cu nimic de Sfântul Imperiu Bizantin sau de Țaratul moscovit. Statul aspiră întotdeauna la

totalitarism. Toate Statele teocratice au fost totalitare, toate imperiile au fost egale. Republica lui Platon a fost un stat totalitar absolut, care îi refuza persoanei umane orice independență și orice libertate. El servește ca tip și ca prototip pentru teocrația Evului Mediu și pentru Statele totalitare din zilele noastre, servind și la înțelegerea Statului comunist. Avem de-a face cu un principiu universal. Evanghelia ne învață că întotdeauna „prințul acestei lumi” domină, că întotdeauna el e în fruntea Statelor și imperiilor. Dar „prințul acestei lumi” nu e un personaj neutru, el nu ocupă o zonă neutră între regatul lui Dumnezeu și regatul lui Satana, el este un personaj agresiv și combativ, situat într-un punct mai înalt, care atentează la obținerea libertății noastre de spirit și care împietrează asupra domniei regatului lui Dumnezeu. „Prințul acestei lumi” se găsește la limita extremă a obiectivității, a extorizării, a alienării naturii umane. Tradus în limbaj filosofic, conflictul între regatul cazarului și regatul lui Dumnezeu este conflictul dintre subiect și obiect, dintre libertate și necesitate, dintre spirit și natură obiectivă. Mereu aceeași problemă: sclavia omului.

O ruptură radicală a survenit între morala personală, evanghelică, creștină și morala de Stat, regală, morala care prezidează practica

„prințului acestei lumi”. Ceea ce era considerat imoral, din punctul de vedere al persoanei, a fost decretat, din punctul de vedere al Statului, conform cu morala. Statul s-a folosit întotdeauna de mijloace rele: spionajul, minciuna, violența, asasinatul. Aceste fapte rele au fost justificate prin rațiunea că ele s-au impus în perspectiva unui sfârșit bun și a unui scop înalt. Dar se poate spune, fără a aprofunda calitatea acestui scop și a acestui sfârșit, că ele nu se găsesc niciodată realizate. Omul trăiește fără a se gândi la aceste mijloace foarte rele, și uitând, pe parcurs, scopurile cărora le-au servit. Este însă adevărat că un scop nu poate justifica nimic, că el este o entitate cu totul abstractă. Nimeni nu a fost vreodată capabil să justifice, să explice de ce vicile și păcatele ca orgoliul, egoismul, setea de sânge, violența, minciuna, perfidia, evidente atunci când se plasează la nivel personal, devin calități laudabile și se transformă în virtuți atunci când sunt practicate de Stat. Aici este cea mai mare minciună a istoriei universale. Nimeni n-a reușit vreodată să justifice prin rațiuni metafizice și religioase morala Statelor, a colectivităților. Când se reclamă această morală, „totul este permis”.

Dacă Statul sau națiunea ar fi cineva și dacă acest cineva ar putea fi judecat după o morală diferită de morala umană, ar rezulta că nu omul e acel cineva, că omul e doar un scalf al acestui cineva. Nimic mai revoltător decât acest primat asupra

omului. Politica se bazează întotdeauna pe minciună. Și aceasta pentru că ea caută să impună, în numele moralei, nu doar al celei creștine, dar și al celei a tuturor oamenilor simpli, faptul că politica și puterea sa fictivă asupra vieții omului au fost reduse la minimum. Politica este întotdeauna o expresie a sclaviei omului și este cu adevărat remarcabil faptul că politica n-a fost niciodată nici o operă de noblete sau de bunătate, nici o operă având amprenta inteligenței. Se poate spune că marii oameni de Stat și marii politicieni nu au spus niciodată lucruri foarte inteligente, ci au emis păreri oomune, banalități, lucruri adaptate ori ideii situate la nivelul mental al omului mijlociu.

Întrebarea morală și religioasă care se pune conștiinței poate fi formulată într-o formă foarte simplă, elementară: existența și prosperitatea Statului legitimează-oare moartea chiar și a unui singur nevinovat? Caiata crede că o legitimează. (Și Caiata era cel ce dăduse iudeilor statul acesta: „Este de folos să moară un singur om pentru norod.” - Evanghelia după Ioan). Și știm că aceste cuvinte decid. Statul repetă întotdeauna cuvintele lui Caiata, ele constituie întotdeauna răspunsul; pentru salvarea și fortificarea unui Stat pot fi sacrificați inocenți. Ei, politicienii, se pronunță întotdeauna pentru crucificarea lui Cristos. Ceea ce conferă Statului caracterul său demonic.



Pagini realizate de Alex Ștefănescu

AEROSMITH:

"N-o să ne cumințim niciodată"

Aerosmith e unul dintre grupurile rock cele mai populare, înainte de Guns' N'Roses. Cu un activ de 20 de ani de meserie, cu sușuri și coborâșuri, Steven Tyler, cântărețul extravagant, exploziv, cu o gură imensă, care nu numai că nu-i strică fizionomia, ci îi dă chiar șarm, și colegul său chitarist, întotdeauna bronzatul Joe Perry, au obținut statutul de megastaruri incontestabile în plin turneu european s-au lăsat intervievați ca niște sălbăticiuni care știu să se lase mângălate.

Steven: Cariera noastră a redecolat în 1986 cu reluarea piesei „Walk This Way” cu rapper-ii de la PUN DMC.

Datorăm enorm acestui clip pentru că se potrivea perfect epocii, ca și cum zeli ar fi decis să ne ajute în acel moment. În plus de asta, clipul avea o semnificație aparte, ca simbol al apropierii dintre negri și albi, spargând barierele și introducând rap-ul în rock.

Joe: În 1985, numele AEROSMITH reprezenta un fel de sperietoare în showbiz. Din fericire, destinul ne-a surâs din nou. Longevitatea noastră intrigă, dar secretul reușitei noastre constă în faptul că suntem în stare să compunem piese bune. Fără ele nu există. Ele funcționează ca o plajă de surf care te păstrează deasupra apei și te ajută să nu cazi printre rechini.

Steven: Scriem texte sexy fără nici o conotație macho. Iubim din tot sufletul femeile și n-avem nici cea mai mică intenție să abuzăm de imaginea lor. E o chestiune de atitudine: e mult mai excitant să inviți o fată să se amuze cu tine decât să-i spui de la început că vrei să faci dragoste cu ea. Textele pur macho fac dovadă unei lipse totale de respect față de femei și mă sperie teribil.

Avem norocul să nu fim prea trădați de riduri și să părem mai tineri decât suntem. Ne simțim, de altfel, foarte tineri și ne menținem în formă. **N-o să ne cumințim niciodată!** Dacă la concert observăm handicapați în scaune rulante le spunem că avem de gând să-i facem să valseze cu ele cu tot. La fel ne adresăm și celor în vârstă. Vârsta e o chestiune de mentalitate.

Joe: **Get a Grip**, titlul recentului nostru album, semnifică „Ține-te bine, rămâi agățat zdravăn de viață, de cei dragi”. Agățat ca inelul de ugerul vâcuței pe care am reprezentat-o pe coperta albumului. Am provocat cu această imagine plângeri, din partea unei organizații, împotriva cruzimii asupra animalelor. Evident că poza e un montaj!

Steven: De droguri m-am lăsat de mult. Manager-ul nostru ne-a spus: „Aveți grijă de voi, păstrați-vă!”, și am înțeles. Dăvenisem complet stupizi. Heroina ne-a stricat viața. Începând cu adolescența, am căutat experiențe extreme și azi dorim să ne putem privi copiii crescând: ultimul meu fiu are 1 an.

Am vândut 35 milioane de albume și am rămas fideli iubirii pentru rock. Am făcut-o pentru fete? Pentru bani? Pentru succes? Când am avut suficient de mult din toate acestea, ne-am dat seama că nu pentru asta o făceam, ci pentru că ne face o plăcere

extraordinară. Trăim muzică, respirăm muzică, dormim muzică. N-am crezut că pot fi atât de pasionat după atâta timp!

Joe: Unii au fost surprinși de cuvintele angajate social din **Janie's Got a Gun**, care vorbesc despre copilăria maltrată, dar ne batem pentru convingerile noastre. În ultimii 3 ani am condus o operație caritabilă care a permis furnizarea a 20 de tone de hrană băncii alimentare din Boston, am dat un concert la Hard Rock Café din Las Vegas, în beneficiul femeilor bătute.

Steven: Publicul nostru s-a schimbat în cursul anilor. E super! Am văzut întotdeauna foarte mulți tineri venind la concertele noastre în fiecare turneu. Avem de asemenea mulți fani care ne sunt fideli de la început. Ne bucurăm și de unii și de alții. Există un fenomen în legătură cu noi mai ales în Europa unde mulți ne cred la primul album. Nu se știe că am făcut o mulțime înaintea acestuia și e întotdeauna interesant de urmărit reacția tinerilor la piesele noastre vechi.



Steven Tyler și Joe Perry

Pandora's Toys este de fapt ultima realizare a celor de la AEROSMITH, însemnând semnarea unui contract de înregistrare cu Sony Music în valoare de 30 milioane \$. Steven Tyler, Joe Perry, Tom Hamilton, Joey Kramer și Brad Whitford vor fi probabil la fel de energici și în următorii 50 de ani!



Cine ești tu, Lisa Marie?

Lisa Marie Presley este singurul copil pe care Elvis, regele rock'n'roll-ului, l-a avut cu Priscilla... singura sa soție oficială. Cuplul s-a căsătorit pe 1 mai 1967, iar mica Lisa Marie a văzut lumina zilei pe 1 februarie 1968, adică exact după 9 luni. S-ar putea afirma deci că Lisa Marie a fost într-adevăr fructul dragostei lor. Însă viața ei n-a fost atât de ușoară pe cât s-ar putea crede. Să îi fiica „inventatorului” rock-ului, miliardară fără să-și propună acest lucru, au fost realități care n-au făcut decât s-o perturbe pe tânăra Lisa Marie. Când abia împlinise 5 ani, părinții divorțează. O ruptură care l-a destabilizat complet pe Elvis, făcându-l să se îmbolnăvească iremediabil. A murit în noaptea de 16 august 1977. De bine de rău, Lisa Marie trăia o adolescență aproape normală înainte de a-l întâlni pe muzicianul Danny Keough, cu care s-a căsătorit pe 5 octombrie 1988. A avut cu el doi copii pentru că mai apoi să se despartă de el cu numai 20 de zile înaintea mariajului cu Michael Jackson. Lisa Marie și Jackson se vedeau destul de des cu mult înaintea divorțului, cel puțin așa se afirmă în anturajul starului. Va rămâne probabil un permanent semn de întrebare privitor la noul cuplu, dacă s-au luat din iubire adevărată sau a fost „aranjat” doar pentru a-l salva pe Michael de acuzațiile de pedofilie cu care a fost din belșug acoperit. În orice caz, dacă ceea ce ar trebui să meargă între ei nu merge, e practic imposibil să nu auzim de escapadele amoroase ale Lisa Marie, pentru că aplicându-i-se același regim ca lui Michael, observație asiduă și permanentă, dacă se va întâmpla ceva, se va afla...

BUCUREȘTI 96,1 FM
IAȘI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM



PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM



RADIO CONTACT

„Born in the USA” al lui Bruce Springsteen urcă pe locul 2 în topul celor mai bine vândute albume

Albumul din 1984 al cântărețului american Bruce Springsteen, **Born in the USA**, a ajuns pe locul doi în topul celor mai bine vândute LP-uri din America, aflându-se la egalitate cu **Rumours** al lui Fleetwood Mac, relatează cotidianul International Herald Tribune. Albumul lui Springsteen a atins cifra de 14 milioane de exemplare vândute numai în America. Pe primul loc, deocamdată de neatins, se află Thriller, al lui Michael Jackson, cu 24 de milioane de copii vândute.

O scrisoare usturătoare a lui John Lennon la adresa soților McCartney va fi scoasă la licitație

O usturătoare scrisoare de șase pagini trimisă de John Lennon lui Paul și Linda McCartney, după

destrămarea grupului Beatles, va fi scoasă la licitație în Los Angeles. Scrisoarea este răspunsul lui



Lennon la un bilet din partea Lindei, care se pare că îi mustra pe John pentru interviurile incisivă date de acesta după despărțirea de grup, în 1970. Răsposta lui Lennon este extrem de sarcastică; el scrie printre altele: „Sper că vă dați seama prin ce ne-ați făcut să trecem, voi și restul prietenilor mei buni și altruști, pe mine și pe Yoko de când suntem împreună”.

Pagină realizată de DOINA ENE ■

Se fac mai tare starurile



Reținerile lui Naomi Campbell față de propriile picioare sunt de mai multă vreme cunoscute. O concluzie interesantă trage Linda Evangelista, care, în paranteză fie spus, nu e mulțumită nici ea, pentru că are buze prea subțiri: „Încerc să mă văd realist. Sunt un supermodel, nu un supraom. Sunt un foarte bun cuier pentru îmbrăcăminte”.



Recent, James Russell, de 18 ani, un actor în devenire, a trimis unor mai vârstnici colegi ai săi nu mai puțin de 600 de scrisori, în care le cerea sprijin financiar, dată fiind situația precară în care se află, relatează TV Movies. „Vă rog, puneți deoparte câteva lire pentru un tânăr simpatic care s-a dedicat trup și suflet actoriei, însă nu își poate procura bani de studii”, sună cererea formulată de Russell. Dintre colegi, cel care i-a răspuns nu a fost altcineva decât Sir Anthony Hopkins (dr. Hannibal Lecter din *Tăcerea mielilor*), care i-a trimis tânărului aspirant un cec pentru nu mai puțin de 6.000 de lire sterline și însoțit de urări de noroc.

Început de iarnă

		CADERE DE ZĂPADĂ ORDONANȚĂ A ZĂPADĂ	PUTINĂ ZĂPADĂ	MARGINE DE GHEATĂ ALEG DIN NOU
		NICOLETA MANOLE DESECAT		1 DECEMBRIE ȘI 1 IANUARIE ZĂPEZI
DANGĂTOARE PE GHEATĂ NEA	SEF GHEATĂ SUBȚIRE	A SE OBINUI CU GERUL GEROASE IARNA (ag.)		
			CORP DE HIEATĂ ȚINUT GREU PE GHEATĂ	
DEZHEIARE MARCA DE FRIGIDER			SANIE GOALĂ	
		DISPUTĂ PE GHEATĂ		COLDAT DE GER
CLARI TRAG LA SANIE			LA MOARĂ	ÎNCEPUT DE IARNĂ AUR (simb.)
		CANTITATE MARE DE ZĂPADĂ DOWA TUDOR		A ÎNMULȚI CU O MIE
APĂRĂTORI PE GHEATĂ	BUNE DE DERDELUȘ RECE			
			ÎN CONT VECHI POLITIȘTI	
CRISTAL DE GHEATĂ SUPRAFĂȚĂ IERNITĂ		BLUZĂ RUSTICĂ	„CRĂIASA ZĂPEZII” ÎNGUST	
	BERBERO PREPARATE DE LA GHEATĂ			
AU FOST ȘI UNELE GLACIARE		AJUNȘI PE DERDELUȘ		

• Dicționar: IEN, ZIL, OAR, AGI. Integramă de Alina ZGUBEA



Celebrul actor american Kevin Costner se desparte de soția sa Cindy, după 16 ani de căsnicie și trei copii făcuți împreună. Cindy nu a cunoscut foarte multe dintre aventurile iubitului soț, însă pe cele de care a aflat se-a „înghițit” și le-a acoperit pentru a nu-i strica imaginea de „tată de familie devotat”. Se pare că pi-cătura care a umplut paharul a fost când un detectiv particular, angajat de Cindy pentru a-l urmări pe actor, i-a adus la cunoștință orgiile lui Kevin cu niște m-cuțe japoneze. Cindy a făcut prima oară un scandal monstru, fără să-i mai pese că aud vecinii. Acum, când s-au hotărât să divorțeze, atât Cindy cât și Kevin au rugat presa să le permită să-și rezolve această dureroasă problemă cu discreție.



Manechinul Cindy Crawford, soția lui Richard Gere, s-a alăturat și ea campaniei ecologiste, lăsându-se fotografiată de la brâu în sus. Tot anul acesta alte două supermodele, Naomi Campbell și Christy Turlington, au pozat goale în spatele unei pancarde pe care scria: „Mai bine goală decât în blănuri”.

Cindy Crawford a declarat săptămânalului *Vogue* că o supără faptul că are celulită, în special când evoluează în costume de baie. Ea s-a mai plâns că profilul stâng îi este mai fotogenic, dar, în schimb, telegenic arată mai bine din dreapta.

Luni 17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ 22.00-24.00 - OFSND-TALK-SHOW CU OVIDIU IOANIDONIA		un radio actual
Marți 17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ 22.00-24.00 CĂINELE DE PAZĂ TALK-SHOW CU CORNEL NISTORESCU		
Miercuri 17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ 22.00-24.00 - SIMȚ ENORM ȘI VĂZ MONSTRUOS - TALK-SHOW CU CARMEN BENDOWSKI		
Joi 17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ 22.00-24.00 - FIȚI ÎNȚEPRIȚĂTORI TALK-SHOW CU BOGDAN TEOODORU		
Vineri 17.40 - MICA PUBLICITATE GRATUITĂ 22.00-24.00 - FINDAY I'M IN LOVE! TALK-SHOW ȘI MUZICĂ CU ANDREI PARTOȘ		
Sâmbătă 22.00-04.00 - EMISIUNEA „NON ȘI VOI” Duminică 22.00-24.00 - ABC: Armstrong, Beatles, Ceaukovski - dialoguri în direct pe teme muzicale De LUNA până VINERI, între 05.00 și 06.00 - „S'AUZIM NUMAI DE BINE” CU NECULAI CONSTANTIN Munteanu		

Pentru dv. la
telefoanele:

 637.37.90
 637.56.45

**Lansându-și discul
„La săvârșitu lumii”**

**Ștefan Hrușcă
„tăt
maramureșan îi”**

Sâmbătă, 12 noiembrie, la magazinul **Muzica** din București, cântărețul Ștefan Hrușcă și-a lansat un nou album de colinde: **La săvârșitu lumii** - CD, disc și casetă. Cu această ocazie și pentru a fi în ton cu titlul albumului, Ștefan Hrușcă a spus că muzica și teatrul românesc sunt pe moarte, că artistul român moare de foame și că în străinătate nimănui nu-i pasă de muzica românească, nimeni nu promovează muzica românească peste graniță. Mai mult, impresarii din Occident își bat joc de artiștii români, chemându-i la spectacolele de acolo, dar plătiindu-i mizerabil, cu 20 de dolari pe seară. Pentru ca „tăcâmul” să fie complet, Ștefan Hrușcă amintește de răutățile pe care artiștii români le fac unii împotriva altora, spre exemplu, conflictul dintre rock-eri și folk-iști. Nu este trecută cu vederea nici lipsa legii dreptului de autor în România și de aici proliferarea pirateriei cu casete audio și video.

Ștefan Hrușcă locuiește cu soția și băiețelul de doi ani și patru luni, la Toronto, în Canada, într-un apartament la ultimul etaj al unui bloc. Cântărețul a ales Canada, pentru că „acolo e mai multă liniște și nu e poluare”. „Am plecat din România, fiind sătul de răutatea oamenilor și în special de conflictele interminabile dintre artiști”. Dar nu își va uita țara și ca dovadă, își învață băiețelul nu numai limba română, dar și graiul maramureșean. Ștefan Hrușcă are o mică companie de design în Toronto și editează o revistă de specialitate.

DAN GHEORGHE ■



**Și starurile sunt bătute,
nu-i așa?**

**Mari
vedete
feminine,
victime
ale unor
bărbați
prea
„aprigi”**

Tranziție în pielea goală

**Pe meterezele de la Sexy Club
n-au fluturat decât șapte steaguri cu dantelă**



**Arhimediatizatul
Campionat
Național de Strip-
Tease, organizat
de cotidianul**

**Evenimentul zilei împreună
cu Sexy Club din
București, a debutat vineri,
11 noiembrie, la ora 18,
cu o conferință de presă la
care, fapt unic, nu s-a
intrat decât pe baza unei
acreditări prealabile.**

**□ În ciuda ademenirii cu
milioane proaspete, 43 de
„domnițe” au rămas ferecate
în „armura” vestimentației**

După anunțarea participării în concurs a 50 de concurențe înscrise, răspunsurile date de organizatori la întrebările privind sponsorii au fost vagi. Totodată, mediile electronice au fost avertizate că nu vor putea filma, drepturile fiind cedate unei televiziuni private care va comercializa o casetă cu înregistrarea întregului campionat.

Totuși, premiile promise fiind consistente (10 milioane de lei pentru locul întâi și câte 1 milion pentru încă șapte mențiuni), ne-am fi așteptat ca în ziua următoare, la preselecție, să se prezinte numeroase concurențe, cu mult peste numărul celor 50 de înscrise anunțate. Dar, surpriză de proporții! Sâmbătă, 12 noiembrie, la ora 15, participarea a fost de-a dreptul penibilă. Nu numai numeric, ci și valoric. Și nu a fost strip-tease, ci topless.

Totă preselecția a durat trei sferturi de oră. S-au prezentat șapte candidate. Atât. Una singură, **Georgiana**, 17 ani, blondă, elevă, cu reale aptitudini, care, cizelată în intervalul de până la 3 decembrie, când e programată finala, ar putea să-i asigure, eventual, o

mențiune. Ultima concurență, **Camelia**, 28 ani, roșcată, balerină, s-a remarcat în mod special, cu șanse mari să cucerească un premiu.

Fără să merite să le mai trecem în revistă pe celelalte cinci concurențe, să spunem doar că motivația lor principală, cu care s-au dezbrăcat în fața presei, aceea a banilor, nu justifică ridicolul...

În schimb, demonstrația, în afara concursului, a celor două profesioniste de la Sexy Club, **Dona** și **Lory**, a stârnit ropotele de aplauze ale asistenței. Din câte am aflat, fată de la Sexy Club câștigă circa 300.000 de lei (impozabili) pe seară, plus ce-i oferă clienții. N-a fost cazul serii de sâmbătă, când asistența era formată aproape exclusiv din reprezentanți ai presei, care nu dispun de bani, și câțiva oameni de afaceri, să-i numeri pe degete (de la firma Alcatel).

Așteptăm să vedem finala, în care vor evolua, în concurs, și fete din Sexy Club. Gurile rele spun că premiile sunt deja adjudicate, ceea ce ar explica lipsa de interes din partea altor posibile concurențe serioase, care delectează clienții barurilor de noapte bucureștene.

ADA NICOLAE ■

Acum câteva zile presa a reluat informația că **Brigitte Bardot**, fosta mare divă a filmului francez, devenită sex-simbolul anilor '60, a făcut apel disperat la poliție pentru a fi salvată de furia dezlănțuită a ultimului ei bărbat legitim, **Bernard D'Ormale**. Pentru a-l potoli pe înfierbântatul soț, poliția a fost nevoită să recurgă la bombe cu gaze lacrimogene. Și astfel BB, care duce o campanie înverșunată de apărare a animalelor de la formele de violență ale oamenilor va trebui probabil să inventeze și o asociație de apărare a femeilor de violența masculină. Pentru că întâmplarea cu Brigitte Bardot este ultima dintr-o serie lungă de VIP-uri feminine care cad victime violenței unor „macho” fără scrupule și probabil fără educație. Este surprinzător cum femei care sunt staruri celebre și simboluri ale frumuseții și dorinței ajung pe lista răsunătoare a divelor maltratate. Este faimos, și deja clasic, cazul actriței **Liz Taylor** care a fost nevoită să apară uneori în public cu echimoze pe față în urma disputelor deloc colocviale pe care le-a avut cu **Richard Burton** (în cele două mariaje cu acesta) dar și cu ceilalți soți ai ei. Temperament vulcanic și chiar violent, ea însăși a fost asemuită cu exemplarul uman din „Îmblânzirea scorpiei”, rol care se pare că i-a venit ca o mănășă. Potrivit cronicilor „roze” apărute în ziarele de scandal, matrimoniul actriței cu ochii violet și Burton a fost presărat cu scene tari, în sensul cel mai concret al termenului.

Una dintre perechile cele mai agitate în lumea deloc paradisiacă a Hollywood-ului este acum cea formată de **Don Johnson** și fosta „femeie de carieră” **Melanie Griffith**. Ziarele de scandal publică în mod regulat poze șocante dar și tandre ale acestui cuplu, urmate de dezvăluiri puțin agreabile ale „menajeriei lor de sticlă”. Împăcărilor și scandalurile violente ale acestui cuplu au devenit deja celebre. Să fie de vină numai bărbatul? Chiar revistele feministe sunt puțin vinovate că-l aduc pe bărbat în asemenea stări „paroxistice”. Se reamintește de altfel că în lumea artiștilor de film, în special, cazurile de actrițe bătute de soți sau amanți n-au fost puține. Chiar și BB a preferat să se împace după ce a fost bine zguduită și trasă de păr de soțul ei. Mai precisă în



Noi am zice că să nu le atingi nici cu o floare. Soții lor, însă, au fost de... altă părere!

amănunte este top-modelul **Carré Otis** care spune că ex-soțul ei, actorul **Mickey Rourke**, obișnuia s-o pălmuiască, să-i dea șuturi sau s-o păruiască. Chiar în cursul lunii iulie actorul-boxer a riscat un an de închisoare pentru că a provocat scandal la un hotel unde se răfua cu Otis pe motiv că aceasta nu a renunțat la cariera ei pentru a i se dedica în întregime. Rourke a scăpat până la urmă cu o amendă de câteva zeci de mii de dolari. Iar în urmă cu câteva săptămâni, Rourke, revenit pe platourile de filmare, după ce a petrecut în sanatorii o vreme pentru o criză depresivă, a făcut praf tot mobilierul dintr-un hotel new-yorkez. Costul distracției? Peste 20.000 dolari.

Psihologi solicitați să-și dea cu părerea despre acest fenomen au spus că ritmul vieții, agitația, dorința de publicitate adaugă un plus de nervozitate vieții artiștilor. Faptul că despre scandalurile lor se mai și află, acest lucru se datorează tocmai condiției lor de vedete. Dragoste cu năbădăi și între vedetele astea...

ȘTEFAN NICOLAE ■

Bazele de lansare a rachetelor spațiale

Pe planeta noastră există 19 baze de lansare spațială. Cele mai frecvent folosite sunt: Baikonur, Pleșetk, Cap Canaveral, urmate de Kourou, în Guyana franceză. Bazele spațiale nu sunt amplasate la întâmplare, ci în apropiere de mare sau deșert, pentru a nu afecta localitățile când sunt lansate rachetele și când revin pe Pământ. Cu cât distanța față de Ecuator este mai mică, amplasarea este mai potrivită, deoarece se economisește carburant.

STATELE UNITE

NAVETTE:

lungă de 60 m, 200 t. O adevărată capodoperă tehnologică, are avantajul că poate fi recuperată.

EUROPA

ARIANE 4:

6 versiuni, 58 m, 460 t, 3 etaje. Este cea mai bine dotată din generația sa. Modernă, prezintă garanție, foarte precisă. O realizare remarcabilă din punct de vedere comercial.



ARIANE 5:

51 m, 730 t, 2 etaje, 2 propulsoare care conțin exploziv. Prima rachetă europeană prevăzută pentru luna octombrie 1995. Ea poate transporta 2 mari sateliți de telecomunicații în greutate de 6 tone.



RUSIA

PROTON:

55 m, 3 sau 4 etaje, 700 t. În 1996 rușii vor avea o nouă versiune Proton. Un adevărat "catâr" al spațiului, sigură și solidă, domină tipul Ariane.



ZENIT:

57 m, 3 etaje, 459 t. Racheta rusească (și ucraineană) este cea mai modernă. Boeing și-a exprimat dorința de a o comercializa. Această asociere nu ar fi deloc de bun augur.



THOR/DELTA:

lungime - 40 m, 3 etaje, 225 t. O rachetă care prezintă garanție, dar nu este suficient de puternică.



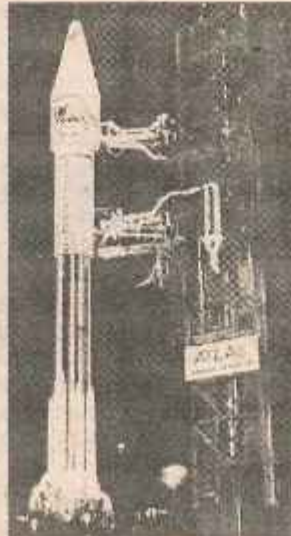
TITAN IV:

63 m, 3 etaje, 860 t, cu 2 mari propulsoare care conțin exploziv. Foarte modernă, extraordinar de puternică, dar foarte scumpă.



ATLAS 2 AS:

48 m, 2 etaje, 233 t. Versiune modernizată a anilor '60, Atlas 2 AS va fi unul dintre principalii concurenți ai lui Ariane în anii viitori.



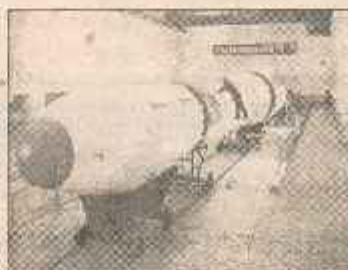
LEGENDĂ

- - Baze uriașe
- - Baze medii
- - Baze mici
- ☆ - Baze care se vor închide în curând

Cele mai utilizate direcții de lansare

Pagină realizată de MARIA ANTONESCU (după Science et Vie)

CHINA



CALE LUNGĂ III B:

52 m, 3 etaje, 250 t. Necunoscută încă pe piața rachetelor, va fi finisată și încercată la sfârșitul anului 1995 (Fotografia arată o CALE LUNGĂ III A).

JAPONIA



H 2:

50 m, 2 etaje, propulsoare cu exploziv, 260 t. O superbă realizare a tehnicii japoneze, dar foarte scumpă.



Din Munchen, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”:

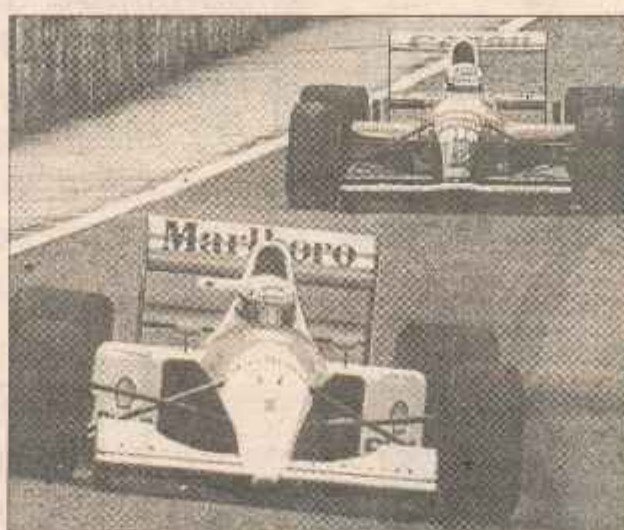
Formula 1 aparține nemților

□ Duelul Schumacher - Hill s-a decis în ultima cursă

Ceea ce nu au reușit marii ași ai automobilismului german în ultimii 44 de ani, aducerea titlului suprem, a reușit un tânăr pilot dintr-un oraș mic de provincie. Numele acestui temerar, dar talentat pilot, este Michael Schumacher. În vârstă de 25 de ani, originar din Kerpen, care a dominat categoric actuala ediție a Campionatului Mondial ce a cuprins 16 Grand Prix-uri, Cursa de la Adelaide a fost poate cea mai puțin spectaculoasă din punct de vedere sportiv, dar dacă vă voi aminti că Schumacher a ieșit învingător în 8 din cele 16 Mari Premii, atunci este clar că nu întâmplător cununa cu lauri a revenit simpaticului german, mai ales că el a fost suspendat atât la Monza, cât și la Estoril. Sigur, se discută și azi despre întâmplările de la mijlocul sezonului, când unii piloți și experți din echipele rivale ale neamțului l-au acuzat pe liderul de atunci că nu ar fi respectat regulamentul prin instalarea unui computer care îi oferea anumite date despre funcționarea motorului.

Dacă sunt speculații sau nu, aceasta este greu de dovedit, mai ales că nici cei mai mari experți nu au ajuns la vreo concluzie ce ar fi însemnat acuzarea lui Schumacher sau suspendarea definitivă. Cert este că forul internațional a decis sancționarea temporară, deci e vorba de absențele de la Monza și Estoril, care în fond au echilibrat lupta pentru titlu ce părea în iulie-august clar câștigată de neamț. Recuperarea punctelor pierdute la începutul sezonului de către londonezul Damon Hill a crescut și mai mult interesul pentru Formula 1, deoarece în ultimele trei întreceri ale sezonului urma decizia finală sau rivalitatea directă a celor mai în formă piloți ai anului 1994. Schumacher a primit de 8 ori premiul învingătorului, iar Hill a urcat cea mai înaltă treaptă a podiumului de 6 ori, și această performanță, desigur, demnă de reamintit în lupta cu moartea.

„Meciul” Schumacher-Hill ne-a reamintit de alte 5 finale dramatice din ultimii 20 de ani, dintre care menționez perechea James Hunt-Nicki Lauda în 1976, sau cvartetul de la Las Vegas format din celebrii Nelson Piquet, Carlos Reutemann, Bernard Laffite și Alain Prost. Dar la fel a fost și în 1984 cu Prost și Lauda, sau în 1986 când tot la Adelaide, Nigel Mansell, Piquet și Prost gâneau pentru titlul suprem. Nebunia sau beția vitezei - căci e clar că bună ziua, cine nu forțează nu primește nimic - a avut urmări dintre cele mai tragice pentru brazilianul Ayrton Senna, care a decedat în acest început de sezon. De asemenea, nu trebuie să oміtem accidentul grav al austriacului Karl Wendlinger, care doar printr-o minune a scăpat cu viață la Monte Carlo,



evenimente ce au marcat atât piloții, cât și oficialii.

Așa s-a întâmplat că dintr-o dată forul internațional a modificat anumite puncte din regulamentul, pe de o parte mașinile pierzând din putere, deci de la 700-800 CP s-a ajuns la numai 400-500, iar pe de altă parte s-au revăzut proiectele de construcție a „cabinei” pilotului. Impropru spus, întrucât nu există așa ceva, ci mai exact s-au asigurat părțile laterale sau suportul capului, ca în cazul unui șoc temerarul sportiv să fie oarecum „apărat”. Dar aceste modificări, a declarat celebrul Nicki Lauda, consilier al celor de la Ferrari, au condus la o anumită constientizare a piloților, iar apoi la asigurarea protecției, în măsura posibilităților, pe cele 16 autodromuri, renunțându-se parțial la magica formulă: mai repede, mai puternic și mai riscant.

Dacă echipele Williams-Renault și Benetton-Ford au dominat întrecerea constructorilor, din nou Ferrari nu a realizat come-back-ul dorit și anunțat, după cum trebuie remarcată prezența concernului de tradiție din Stuttgart, Mercedes-Benz. Japonezii au dispărut din Formula 1, dar și azi sau în 1995, sponsorizarea va atinge sume de circa 600-700 de milioane de dolari pe sezon, mare parte din bani fiind pierduți atunci când bolizii se defectează sau intră în acele carambolaje chiar la începutul curselor. Dar să nu uităm testele și întreaga aparatură necesară, astfel că Formula 1 va rămâne nu numai sportul cel mai dramatic și spectaculos, dar și cel mai scump, motiv pentru care organizatorii acceptă orice reclamă sau publicitate, fie ea pentru țigări sau băuturi alcoolice.

Prin cenușa campionatului

■ ■ Un antrenor sfâșiat de patimă e Marian Bondrea. Antrenor al lui FC Argeș, reputatul tehnician nu uită Bănia, acolo unde a ridicat Electroputerea până la Cupa UEFA, iar Universitatea, sub comanda lui, începând să semene, mai an, cu echipa unei mari iubiri.

■ ■ La FC Brașov, după partida cu Oțelul, se așteaptă clarificarea situației, președintele grupării, Romică Pașcu, atenționând și iar atenționând despre ceva ce numai el știe.

■ ■ În Giulești, o galerie manipulată și fără discernământ cântă, pe note false, despre o anumită demisie. Care, ea, demisia, dacă se va face, vor urma și altele prin Giulești. C-așa-i în cazuri de-astea, pleacă unul, vin alții, cu alte cuvinte se schimbă liniile. Ce se fac giuleștenii, însă, cu echipa, care chiar cocoțată pe treapta a doua a clasamentului, nu joacă mai nimic de vreun an de zile. Dacă-i scapă belgienii de la Charleroi și de Chiribă...

■ ■ Federația începe, n-are ce face, să se îngheșue în spațiul din Poligrafiei. Noroc cu naționala, care prin grupa I a preliminariilor europene se lățește prin toată Europa, de va ajunge și în Israel, care Israel a învins pe azeri.

■ ■ Cu sprinturi prelungite în cele două serii ale Diviziei A, Selena și, respectiv, „Pol” sunt ca și promovate în primul eșalon. Ce-or gândi oare cei din Regie?

■ ■ Valoros, de perspectivă, mai ales de perspectivă, portarul de la Universitatea Craiova, pe numele lui Dorin Arcanu, nu mai e de găsit la nici o echipă din Bănie. Se aude că se plimbă pe Corso...

■ ■ ...Și o divagație: are Brescia bani (dar nu are și noroc, se vede), dacă și-a permis să cumpere sau să împrumute în aceste zile o grămadă de jucători. Să iasă Danuț Lupu din schema lui Mircea Lucescu?

■ ■ Pendulând între Dinamo și Rapid, Dorin Mateuț a ales (normal) din nou drumul spre Șos. Ștefan cel Mare. Dinamo are, da, nevoie de întăriri.

■ ■ Cu un antrenor sau un altul, când Ungureanu, când „refuzatul” Mitică Marcu, trupa din Valea Roșie merge mai bine sub conducerea jucătorilor (sau a unuia din ei). Criza tehnicienilor din fotbalul nostru s-ar putea vedea de pe Lună și nu oricum, ci cu ochiul liber.

■ ■ La Oradea au început arestările. Jocurile ascunse de până mai deunăzi au făcut să pice în laț vicepreședintele Bigan și alte speculații au început în orașul de pe Crișul Repede. Încet-încet, cu siguranță că apele se vor aranja.

OZONEL ■

PRELIMINARIILE CAMPIONATULUI EUROPEAN

Grupa 1

1. ROMÂNIA	3 2 1 0 6-2 7
2. Israel	3 2 1 0 6-3 7
3. Polonia	3 1 1 1 2-2 4
4. Franța	3 0 3 0 0-0 3
5. Slovacia	3 0 2 1 4-5 2
6. Azerbaidjan	3 0 0 3 0-6 0

România - Slovacia	3-2
Polonia - Franța	0-0
Azerbaidjan - Israel	0-2

Grupa a 2-a

1. SPANIA	3 3 0 0 7-1 9
2. Cipru	3 1 1 1 3-2 4
3. Belgia	3 1 1 1 4-4 4
4. Danemarca	3 1 1 1 4-5 4
5. Macedonia	3 0 2 1 2-4 2
6. Armenia	3 0 1 2 0-4 1

Spania - Danemarca	3-0
Belgia - Macedonia	1-1
Cipru - Armenia	2-0

Grupa a 3-a

1. ELVEȚIA	2 2 0 0 5-2 6
2. Suedia	3 2 0 1 5-4 6
3. Turcia	2 1 1 0 7-2 4
4. Ungaria	2 0 1 1 2-4 1
5. Islanda	3 0 0 3 0-7 0

Elveția - Islanda	1-0
Suedia - Ungaria	2-0

Grupa a 4-a

1. CROAȚIA	3 3 0 0 6-1 9
2. Lituania	3 2 0 1 4-3 6
3. Italia	3 1 1 1 4-3 4
4. Ucraina	3 1 1 1 3-2 4
5. Slovenia	3 0 2 1 2-3 2
6. Estonia	3 0 0 3 0-7 0

Italia - Croația	1-2
Slovenia - Lituania	1-2
Ucraina - Estonia	3-0

Grupa a 5-a

1. NORVEGIA	3 2 1 0 6-1 7
2. Cehia	3 1 2 0 6-1 5
3. Olanda	3 1 2 0 5-1 5
4. Belarus	3 1 0 2 2-5 3
5. Malta	2 0 1 1 1-6 1
6. Luxemburg	2 0 0 2 0-6 0

Olanda - Cehia	0-0
Belarus - Norvegia	0-4

Grupa a 6-a

1. IRLANDA	3 3 0 0 11-0 9
2. Portugalia	3 3 0 0 6-2 9
3. Irlanda de N.	4 2 0 2 7-8 6
4. Austria	3 1 0 2 5-3 3
5. Letonia	3 1 0 2 2-6 3
6. Liechtenstein	4 0 0 4 1-13 0

Irlanda de N. - Irlanda	0-4
Portugalia - Austria	1-0
Liechtenstein - Letonia	0-1

Grupa a 7-a

1. BULGARIA	2 2 0 0 6-1 6
2. Moldova	3 2 0 1 5-8 6
3. Georgia	3 1 0 2 5-3 3
4. Germania	1 1 0 0 2-1 3
5. Țara Galilor	3 1 0 2 4-8 3
6. Albania	2 0 0 2 1-4 0

Georgia - Țara Galilor	5-0
Bulgaria - Moldova	4-1
Albania - Germania	1-2

Grupa a 8-a

1. GRECIA	3 3 0 0 11-1 9
2. Scoția	3 2 1 0 8-2 7
3. Rusia	2 1 1 0 5-1 4
4. Finlanda	3 1 0 2 5-6 3
5. San Marino	2 0 0 2 0-6 0
6. Ins. Feroe	3 0 0 3 2-15 0

Scoția - Rusia	1-1
Finlanda - Ins. Feroe	5-0
Grecia - San Marino	2-0

ITALIA OLIMPICĂ - UN MODEL

Până la Jocurile Olimpice de la Atlanta, din 1996, au mai rămas aproximativ 600 de zile, iar diversele comitete olimpice naționale au și pus la punct planurile de acțiune, asigurând, în primul rând, finanțarea diverselor proiecte. Intrucât la noi, din acest punct de vedere, lucrurile stănează, se pare, să vedem ce întreprinde unul dintre organisme cele mai puternice, **Comitetul Olimpic Național Italian (CONI)**. Plecând de la ideea că Olimpiada din Georgia va fi mai dificilă decât cea de la Barcelona, prin apariția a încă 10 țări cu potențial deosebit - fostele republici sovietice - și de la axioma, exprimată de

președintele Pescante: „Sportul de elită este o materie extraordinară de bine programată”, CONI a creat, încă de pe acum, un club olimpic, „membrii fondatori” fiind 61 de sportivi (43 de băieți și 18 fete), adică aceia care au șanse mari de a urca pe podium. Pentru pregătirea lor au fost alocate 49 miliarde de lire (peste 35 milioane de dolari). Cam tot atât, în paranteză fie spus, au prevăzut și Spania și Franța. Pe lângă respectivul club olimpic, a apărut și un program intitulat **Probabili olimpici**, cu 197 selecționați, care vor fi urmăriti în timpul rămas pentru a putea fi incluși în delegație. Mai departe, s-a hotărât acordarea

deplinei autonomii antrenorilor diverselor loturi și, atenție, banii alocați pe discipline sunt în plus față de bugetele federațiilor.

În fine, dar nu în cele din urmă, din acest an, CONI a încheiat contracte de asigurare pentru toți olimpicii, fie titulari, fie posibili, pentru că, după cum declară secretarul general Pagnozzi: „Organismul olimpic i-a luat în grijă pe sportivii respectivi pentru 10 ani, deci nu numai pentru perioada în care concurează, ci și după ce își încheie activitatea competițională. Le garantăm astfel un viitor senin”.

TEODORA OPREA ■



Foto: AFP

18 victorii de Grand Slam (dintre care 9 la Wimbledon), 167 de turnee câștigate în circuitul WTA la simplu, 1.650 de meciuri disputate (1.438 de succese) - un succint bilanț pentru o carieră de 20 de ani în circuitele profesionale de tenis. Astfel aureolată, marți, 15 noiembrie, în cadrul Mastersului feminin de la New York, americanca de origine cehă **Martina Navratilova** a jucat ultima ei partidă de simplu într-o competiție oficială, fiind sărbătorită de către organizatori.



Ilie Dobre recidivează!

După cărțile dedicate lui Nicolae Dobrin, Ilie Dumitrescu și Ștefan Iovan, o altă lucrare a neobositului reporter sportiv ni-l prezintă pe **Marius Mihai Lăcătuș** - omul și fotbalistul, dar mai ales „omul de gol” - pe traseul Brașov - Steaua - Fiorentina - Oviedo - Steaua. O cărticică de buzunar, dar care se citește pe nerăsuflăte de către toți microbiștii, nu numai de cei steliști.



Iată că președintele Mircea Pascu staționează în așteptarea unei (sau mai multor) demisii pe sub Pod. Nu l-am zărit în tribună la ultimul meci de campionat, cu universitarii clujeni, ci doar pe sponsorul George Copos. Fără câțiva titulari, Rapid a jucat prost, pe alocuri lamentabil în acest meci, impresia generală, staționară și ea, fiind aceea că echipa nu joacă mai nimic, loc conceput de joc, noroc, uneori, cu angajamentul unor jucători ce mai salvează aparențele și, din când în când, situațiile pe tabela de marcat. Situat pe poziția a doua a ierarhiei DN Rapid se chinuie în chingile unui joc fără orizont.

Se așteaptă, de acum, ziua când se va întruni Adunarea Generală, după care se va vedea ce și cum, cine rămâne, cine pleacă din angrenajul rupt nu în două, ci în trei sau mai multe schije, de unde și galeria a împrumutat frânturi, slogane și fragmente de refrene la modă. Cu Baboi, cu Pascu, cu alte și alte mășcări ce țin trează atenția opiniei publice spre terenul cu patimi dintre șine.

La asemenea jocuri, se vede de la o poștă că de culise, e de așteptat, totuși, mișcarea, zice-se finală, făcută de Adunarea Generală, de parcă Rapid ar fi ajuns la scadență. În timp ce și echipa e ruptă, se vede, de s-a ajuns câțiva jucători să fie pe liber, alții să se antreneze la alte țări, iar unii să se facă a juca, după ureche, ca Iulian Chiriță, morou cu gândul la o echipă de peste hotare, acum Charleroi, departe, însă, de cerințele primei divizii.

Și, cu toate astea, tribuna nu se astâmpără și scandează meci de meci, pe lângă cele mășcări, **Hal Rapidu!**, **Hal Realu!**, **campionii de la anu!** În așteptarea meciului de la Brașov, acolo unde, în campionatul trecut, Rapid a învins fără drept de apel, în Giulești nu e liniște, numai dinspre sectorul unde claustrat stă meci de meci Viorel Hizo e gata să izbucnească un vulcan.

De așteptat în continuare mutările Rapidului pe gazonul ros de vreme, alte cele fiind, chit că par altceva, ingrediente de care și la alte echipe fotbalului nostru n-a dus, nu duce și, după cum se amestecă atuul în cărți, nu va duce lipsă în continuare.

FLACĂRA în Cupa Presei la baschet

□ Primul meci, prima victorie: 20 - 0 cu Radio Unipius (care a fost în minus !)

Iată că, după aproape patru decenii, o competiție pe care am fi dorit să o organizăm noi, a născut sub denumirea de **Cupa Presei la baschet**. Inițiativa aparține colegilor de la cotidianul **Ziua**, având sprijinul Federației Române de Baschet și ca sponsor oficial firma Coca-Cola. Astfel, la începutul săptămânii trecute, Restaurantul-Casino „Bucur” a găzduit conferința de presă în cadrul căreia s-au efectuat operațiunile tehnice de stabilire a grupelor cuprinzând cele 22 de

echipe participante. Formația noastră reprezentând **Publicațiile Flacăra** este inclusă în grupa A, alături de **Curierul Național**, **Salut**, **Radio Unipius**, **Radio Tinerama** și **Evenimentul zilei**. Intregerile se vor desfășura în sălile Olimpice, Rapid și „Lucian Grigorescu”, iar primele partide au avut loc sâmbătă, 19 noiembrie.

În ceea ce ne privește, trebuie să menționăm neputința substanțială al sponsorilor **Rhone-Poulenc** și **Scoop** ceea ce ne-a înlesnit confecționarea echipamentului de joc

și de prezentare. De asemenea beneficiem de înțelegerea conducerii Liceului „Aurel Vlaicu”, (director - Toța Ioan), prin punerea la dispoziție a sălii de sport pentru antrenamente (directorul general al Flăcării, George Arion, revenind aici cu emoție, ca fost elev).

Urăm succes competiției, care se dorește totodată un prilej de a ne simți bine pe terenul de sport, gazetarii demonstrând că știu să arunce și mingea la coș, nu numai hărțile.

VIȘAN ȘI SPORTUL NAȚIONAL

Vă mai aduceți aminte de clipele acelea idilice, când mergeam la demonstrații și ne clementam colectivul practicând celebra bază, pe atunci veritabil sport național, că zăceam pe trasee și prin piețe o sută de zile pe an. Competiția avea, care va să zică, și cont-nuitate. Ei bine, draga noastră bază e pe cale să revină în prim-plan. Cel puțin în paginile gazetelor și prin sălile tribunalelor. Deocamdată, „s-a pus” Dumitru Vișan, redactor șef al săptămânalului **Presing** (fost Săptămâna fotbalistică), dat în judecată de Mircea Sandu, președintele Federației Române de Fotbal, pentru calomnie. Și bietul „Cartouche” chiar că nu mai știe de unde vin pămînte. Ce zic eu, pămînte, de vreme ce l-a tras una chiar directorul publicației, Alexandru Rădulescu, dar știți cum, una de l-a umflat falca, anunțând că va depune ca martor în tribunal taman împotriva fostului său subaltern!



„SĂ NU DRAMATIZĂM”

Domnul Viorel Moraru, președintele Federației Române de Rugby, este un om fericit, va trăi o mie de ani, cum se zice, fără reparații. Păi, pe domnia sa nimic nu-l afectează, e senin tot timpul, orice s-ar întâmpla. Ne zdrobesc englezii cu 54-3, de ne face toată presa internațională albe de porci, că nu respectăm acest sport, di Moraru zice: „Nu fac o dramă din ea” (Înfrângerea dezastruoasă, cum ar veni - n.n.). Dar mai marele peste balonul turtit este liniștit, nici nu se gândește la vreo măsură, care l-ar afecta, de efort intelectual, sănătatea. Și declară că, dacă te invită cel tari, nu ai voie să refuzi. Păi, aici e buba, dom’ Moraru, că dacă mai mergem să facem figurație, ai mari te uită rapid, că nu-și mai pot bate joc la infinit de 50000 de spectatori veniți să vadă un meci-test, și nu un antrenament cu jaloane vîl.

Pagini realizate de POMILIU LAURENȚIU DUMITRESCU ■

MUGUR ISĂRESCU e optimist:

„Previziunea dlui MAXWELL WATSON privind o creștere economică de 3-4% în '95 e realistă”

□ Dar numai cu o condiție:
privatizarea și restructurarea întreprinderilor mari

- Die guvernator, directorul general al FMI, dl Michel Camdessus, părăsind România, făcea publică speranța sa ca dv. să rezistați presiunilor ce se vor face asupra conducerii Băncii Naționale în timpul iernii. Să înțelegem că incidentele lunii noiembrie reprezintă doar preludiul?

- Cred că ele reprezintă de acum obișnuita „ofensivă de toamnă”. Unde a apărut însă un element relativ inedit? Ne așteptăm la astfel de tiruri belicoase dacă situația economică ar fi fost mai grea. Or, în anul 1994, prin procesul de acumulare și de reducere a inflației, s-a constituit baza cea mai solidă pentru o creștere economică sănătoasă și de durată. Perioada de austeritate, care s-a reflectat direct în nivelul de trai, era necesară pentru relansarea economică. Creșterea rezervelor valutare nete cu peste 700 de milioane \$ (aproximativ 1.300 de miliarde de lei), ca și procesul de economisire voluntară pe care dobânzile atractive l-au generat (peste 1.800 de miliarde de lei în sistemul bancar), în condițiile în care creșterea economică n-a putut compensa această acumulare, a afectat negativ nivelul de trai. Avem însă, pentru prima dată după '89, camera plină!

Ce se va întâmpla în iarnă? Eu cred că dacă avem răbdarea și înțelepciunea să continuăm ceea ce am început, să grăbim procesele care sunt întârziate - privatizarea și restructurarea la nivelul întreprinderilor mari - previziunea dlui Maxwell Watson privind o creștere economică de 3-4% în '95 este realistă.

„Sunt dator să fiu realist”

-Instituțiile din România „funcționează” cu viteze diferite în abordarea reformei economice, creând pericolul menținerii unei falii care va trebui astupată. Și cum greșelile costă, în ce vom plăti: inflație, șomaj, epuizarea rezervelor?

-Sunt necesare câteva precizări, pentru a nu pica în diverse capcane și în bătălii cu ținte nevăzute! Programul de reformă, mediatizat, dezbătut și aprobat de Parlament, este al țării. Iar până în toamna acestui an, componentele lui au funcționat bine.

Politica Băncii Naționale, dacă n-ar fi avut un sprijin substanțial în componentele politicii economice a guvernului - respectiv politica bugetară și o

fiscalitate dureroasă, dar solidă - nu ar fi avut, categoric, șanse de succes. Parlamentul, cu toate criticile și întârzierile care au apărut, a trecut totuși câteva legi importante.

Schema Băncii Naționale a fost gândită astfel: prin dobânzile acordate în primăvară-vară, se vor acumula sume importante din economiile populației în bănci. Vom scădea apoi dobânzile și va apărea, natural, fenomenul retragerii sumelor. Și conexia pe care am făcut-o a fost cu începerea privatizării de masă, în vară-toamnă, spre care se vor îndrepta aceste sume.

În acest moment schema nu poate funcționa. Este motivul pentru care suntem de două ori prudenți în reducerea dobânzilor: o dată privind încrederea populației în lei, nivelul inflației și politica cursului. A doua oară, pentru ca plasamentul sul-generis care ar fi apărut prin începerea privatizării să nu se îndrepte spre dolar, depreciind cursul. Pericolul cel mai mare al acestei dereglări constă în resurrecția inflației. Acesta a fost un exemplu.

Răspunzând la întrebarea, menținerea faliei ar genera dificultăți: resurrecția inflației, epuizarea de resurse (se va încerca „umplerea” faliei cu rezerve, de exemplu), accentuarea șomajului.

Într-adevăr, o parte din avantajele macrostabilizării se diluează dacă celelalte procese sunt întârziate.

Ce trebuie însă făcut acum? Trebuie încurajate întreprinderile care merg în procesul restructurării și încurajarea nu înseamnă neapărat să le stimulezi, ci să nu le salvezi pe celelalte. Orice mângâiere pe creșterea a întreprinderilor cu pierderi înseamnă o descurajare a celor competitivi.

Deci condițiile macroeconomice suportă încă intervenții curajoase. Pictând situația mai albă decât cum ar vrea combatanții politici (unii în negru, alții în cenușiu), îmi fac multe antipatii.

Am și fost șarjat în Parlament că la Madrid am fost prea optimist. Sunt însă dator să fiu realist. Iar dacă comunitatea financiară internațională, care în '91 cataloga România în grupa E a țărilor falite, ne situează astăzi în grupa C, alături de Ungaria, avem ceva motive să fim optimiști.

- La ce cerere adresată Consiliului de administrație al Băncii Naționale, indiferent de unde ar veni, s-ar răspunde hotărât: NU?

- La o epuizare a rezervei valutare pentru operațiuni nesustenabile și care nu au bază de credibilitate. Dar nu

este cazul, piața valutară fiind extrem de fluentă.

- Pentru că ați vorbit de piața valutară, „hibernarea” leului naște anumite îndoieli privind funcționarea ei. Sunt corecte?

- Dacă privim doar cursul față de dolar, pare o hibernare. Dar în realitate leul s-a mișcat față de marcă, ECU, DST. Problema este însă alta: de ce să se deprecieze cursul? Dacă exporturile merg, dacă importurile n-au luat-o razna, dacă pe 9 luni balanța comercială este pozitivă, dacă fluxul de capitaluri din exterior este în creștere, de ce să credem că „cineva” blochează cursul? Dimpotrivă, începem să fim îngrijorați că intervenind prin cumpărarea dolarilor excedentari nu facem emisiune scăpată de sub control și nu dezechilibrăm monetar economia. Chiar ne gândim că atunci când rezervele Băncii Naționale vor fi de 1-1,5 miliarde dolari, cursul să devină o bază de ancorare. Vom crea și o expectație normală, rațională, nu una emotivă, glandulară. Și o vom și dirija. Se va ști de la începutul anului cât este cursul, cât va fi inflația, cât dobânzile. Și fiecare va putea previziona deprecierea leului. Dacă se va deprecia.

Un „bancher” longeviv

-Sunteți adeptul compromisului?

- Da, din păcate da.

-Cum influențează binomul politic-economic deciziile Băncii Naționale?

-Clasificarea economic-politică este extrem de generală. Acum, că lucrurile au intrat pe un anumit făgaș, putem privi mult mai relaxat trecutul. Până în '93 noi am stat sub o singură zodie; ca nu cumva această țară să intre în dificultăți de plăți. Nu eram acceptați pe piețele de capital. Primeam împrumuturi sub nivelul deficitului, balanței comerciale, deci nici să ne înecăm, nici să trăim, fără situația s-a schimbat.

- Domnule Guvernator, în ce condiții v-ați da demisia?

- Dacă s-ar încerca modificări de substanță în legislația bancară. Sigur că și Legea 33 și Legea 34 pot fi îmbunătățite. Orientarea din '90, o prognoză corectă atunci, a devenit astăzi certitudine: subordonarea băncii centrale față de Parlament. Dacă în '90 această orientare nu era foarte clară în Europa, acum și Banca Franței și de curând și Banca Angliei au adoptat-o. Au mai rămas Banca Spaniei și Banca Italiei. O mișcare într-o altă direcție ne-ar îndepărta de Europa și ne-ar arunca în necunoscut. Acest fapt m-ar pune în situația de a demisiona. Dar nu fără luptă.



total începând din vara acestui an, prin formarea rezervei și liberalizarea cursului. Nu există o criză care să poată atenta astăzi mai mult la suveranitatea și integritatea unei țări decât criza balanței de plăți. Vă las să apreciați dacă toate aceste momente au fost politice sau economice...

Cea mai mare realizare - și o declarație pentru prima dată - este că am format o echipă de câțiva zeci de tineri extrem de dotați, compatibili în orice sistem bancar. Este activul nostru cel mai valoros. De fapt sunt al țării.

- Care este întrebaarea cu frecvență cea mai ridicată?

se pune în Consiliul de administrație al Băncii Naționale?

- Inflația. Și legat de ea, cursul și dobânda.

- Aveți vreun model profesional?

- Am avut două. Doi profesori și oameni de mare valoare, care ne-au influențat foarte mult: Costin Murgescu și Costin Chirțescu. Primul mi-a fost director timp de 20 de ani. Era tipul de economist enciclopedist, cu o cultură extrem de vastă, cum se făcea în perioada interbelică. Era „bohnav” după istoria modernă a României.

Profesorul Chirțescu, care este și membru al Consiliului de administrație al Băncii, mi-a fost conducătorul de doctorat, cu o teză la care am lucrat 15 ani. Am susținut-o în '89 și toată lumea s-a întrebat cui folosește? Asta pentru că se intitula „Politica cursului de schimb și convertibilitatea”. Mă gândeam...

Și am mai avut. Am întâlnit, în perioada mea de formare, în 1976, la primul seminar internațional, doi profesori americani pe care nu-i pot uita - un keynesist cu înclinații spre economia mondială și un monetarist format la școala de la Chicago.

- Pentru că bancherilor le plac statisticile, cam cât rezistă un guvernator în țările în tranziție?

- N-au rezistat pe perioade lungi. Cu 4 ani și ceva, sunt cel mai longeviv.

FLORIN PETRIA ■

Ultima oră

Pentru ofensă se dau de la 3 luni la 5 ani. Pentru împușcare, cât?